Π.Α.ΜΕ

Πανεργατικό Αγωνιστικό Μέτωπο

ΕΚΔΗΛΩΣΗ - ΣΥΖΗΤΗΣΗ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 8 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 2017

«ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ, ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΠΑΛΗ & ΔΡΑΣΗ, ΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ»

Αλέκος Περράκης, Πρόεδρος του Συνδικάτου Τηλεπικοινωνιών Αττικής

Εισήγηση στην εκδήλωση της ΕΓ του ΠΑΜΕ, Παρασκευή 8/9 με θέμα:

«Κάτω τα χέρια από το δικαίωμα στην απεργία, τη συλλογική πάλη, τη δράση και την οργάνωση των εργαζομένων»

Η ιστορική πείρα έχει αποδείξει ότι αντιλαϊκά μέτρα και καταστολή πάνε χέρι – χέρι. Στους χώρους δουλειάς εφαρμόζονται με μεγαλύτερη ένταση όλα τα μέτρα των δύο προηγούμενων μνημονίων. Το τσάκισμα των ΣΣΕ, οι ελαστικές σχέσεις εργασίας, ο διαχωρισμός νέων και παλιών εργαζόμενων. Η σημερινή συγκυβέρνηση ήρθε να προσθέσει τα μέτρα του τρίτου μνημονίου. Προχώρησε στο τσάκισμα της κοινωνικής ασφάλισης, πήρε μέτρα για την επαναφορά της ανταπεργίας, την απελευθέρωση των απολύσεων. Μία, όμως, από τις σημαντικότερες εργολαβίες που έχει αναλάβει για λογαριασμό του κεφαλαίου, που είναι και χρόνια επιδίωξη, είναι η προσπάθεια να επικρατήσει σιγή νεκροταφείου μέσα στους χώρους δουλειάς. Να χτυπήσει το δικαίωμα στη απεργία, την οργανωτική δομή του κινήματος, τον τρόπο με τον οποίο θα οργανώνονται οι εργάτες δηλαδή ότι με μακρόχρονους αγώνες είχε κατακτήσει η εργατική τάξη, υποχρεώνοντας το κεφάλαιο και τους πολιτικούς του εκπροσώπους να νομοθετήσουν, τα προηγούμενα χρόνια.

Η διαρκώς αυξανόμενη ένταση με την οποία προσπαθούν να χτυπήσουν την οργάνωση των εργαζομένων και τη συνδικαλιστική δράση, μέσα στο χώρο δουλειάς, οι κεφαλαιοκράτες, δείχνει ότι τα συμφέροντα είναι τελείως διαφορετικά με αυτά των εργαζομένων. Τα παραμύθια περί δίκαιης ανάπτυξης πάνε περίπατο εκεί που το κεφάλαιο αισθάνεται απειλή για την κερδοφορία του και η τρομοκρατία τσακίζει κόκαλα. Εκατοντάδες είναι οι απολύσεις πρωτοπόρων συναδέλφων, που μετράμε καθημερινά στους χώρους δουλειάς, εργαζόμενων ακόμα και εκλεγμένων μελών διοικητικών συμβουλίων, που υποτίθεται ότι «προστατεύονται» από την σημερινή νομοθεσία που αφού χάσουν την δουλειά τους πρέπει να προσφύγουν δικαστικά, με όσα έξοδα συνεπάγεται η προσφυγή.

Η απεργία που είναι μια από της σημαντικότερες μορφές διεκδίκησης της εργατικής τάξης, πρώτα διαμορφώθηκε σαν μία πραγματικότητα της ταξικής πάλης, χωρίς να γνωρίζει καμία νομιμοποίηση. Από την άποψη αυτή, αντιμετωπίσθηκε εξαρχής από τους κεφαλαιοκράτες, το κράτος τους και το αστικό δίκαιο σαν ΠΑΡΑΝΟΜΗ ΠΡΑΞΗ, που αντιμετωπίζεται με βίαιο και πολλές φορές δολοφονικό τρόπο από τις δυνάμεις καταστολής του αστικού κράτους και τους ιδιωτικούς στρατούς της εργοδοσίας. Τα παραδείγματα είναι αμέτρητα από την ιστορία του εργατικού κινήματος, π.χ. στις ΗΠΑ, στη τσαρική Ρωσία, στην Αγγλία αλλά και στην Ελλάδα που κατοχυρώθηκε συνταγματικά μόλις το 1975.

Μετρώντας, από τη μεταπολίτευση και μετά, που υποτίθεται ότι νομιμοποιήθηκε, πάνω από το 90% των δικαστικών αποφάσεων που κρίνουν απεργιακές κινητοποιήσεις, τις κηρύσσουν παράνομες ή/και καταχρηστικές και μάλιστα με τέτοιο τρόπο που να απαγορεύεται να πραγματοποιηθούν ξανά με τα ίδια αιτήματα. Η επιχειρηματολογία που σταθερά πλέον επαναλαμβάνεται στις αποφάσεις αυτές, είναι ότι η απεργία προξενεί "υπέρμετρη βλά-

βη στον εργοδότη" ή "θίγει το κοινωνικό σύνολο". Η ταξική δικαιοσύνη αξιοποιώντας τα εμπόδια και τους περιορισμούς που βάζει η υπάρχουσα νομοθεσία, έχει διαδραματίσει σημαντικό ρόλο σε αυτή την κατεύθυνση. Στην πρόσφατη ιστορία της χώρας μας, σταθμό και παρακαταθήκη αποτελεί και η 7μηνη ηρωική απεργία των Χαλυβουργών, που όλοι θυμόμαστε πως χτύπησαν με λύσσα. Το κεφάλαιο χρησιμοποίησε κάθε τρόπο. Μια κυβέρνηση με «αριστερή» νομιμοποίηση (ΝΔ – ΠΑΣΟΚ – ΔΗΜΑΡ) το κατασταλτικό μηχανισμό των ΜΑΤ, τις ποινικές διώξεις και την δικαστική καταδίκη των απεργών Χαλυβουργών.

Την ίδια στιγμή έχει στηθεί ολόκληρη βιομηχανία από μηνύσεις και διώξεις ενάντια στους εκπροσώπους του ταξικού συνδικαλιστικού κινήματος και οι αποφάσεις κρίνουν ένοχους τους εργαζόμενους που μπαίνουν μπροστά για να διεκδικήσουν τα δικαιώματα των εργατών. Χαρακτηριστικά είναι τα παραδείγματα της ζώνης που το κεφάλαιο με την συνδρομή της δικαιοσύνης και των μαντρόσκυλων τους χρυσαυγίτες προσπάθησαν να ξηλώσουν το συνδικάτο μετάλλου. Οι δεκάδες μηνύσεις που έχουν γίνει από τους ξενοδόχους στον πρόεδρο του ΕΚΖ γιατί τους χαλάει την μόστρα του τουρισμού που κάθε χρόνο σπάει τα ρεκόρ αφίξεων, κερδών και ταυτόχρονα της απληρωσιάς, των ελαστικών σχέσεων εργασίας, της δουλειάς χωρίς δικαιώματα. Ακόμα και η πρόσφατη καταδίκη του πρώην προέδρου του συλλόγου εργαζομένων του δήμου Θεσσαλονίκης, ύστερα από μήνυση του δημάρχου Μπουτάρη. Μάλιστα έχω και ένα προσωπικό παράδειγμα, όπως και όλοι οι συνδικαλιστές που συσπειρώνονται στο ΠΑΜΕ. Μου είχαν απαγορέψει να πλησιάζω ένα δουλεμπορικό στα 100 μέτρα!!!

Οι εργοδότες κάνουν ότι περνάει από το χέρι τους για να υποτάξουν το εργατικό κίνημα. Έχουν τον εργοδοτικό και κυβερνητικό συνδικαλισμό, παλιό και νέο, που συμβάλει στο να εφαρμοστούν όλα τα αντεργατικά μέτρα και να νομιμοποιηθούν στη συνείδηση των εργαζομένων, να παλεύουν οι εργαζόμενοι για τους στόχους που θα βάζει κάθε φορά το κεφάλαιο. Αυτές οι δυνάμεις έχουν σημαντικότατη ευθύνη για τα εκφυλιστικά φαινόμενα που παρουσιάζονται σήμερα στο κίνημα και πάνω στα οποία πατάει και θα πατήσει η προπαγάνδα της κυβέρνησης και των μονοπωλίων για τις αντιδραστικές αλλαγές που έχει υπογράψει στο τρίτο μνημόνιο και ετοιμάζεται να φέρει. Μαζί δουλεύουν το ιδεολόγημα της «αναποτελεσματικότητας» του αγώνα, συμβάλουν και θα συμβάλουν στην

προσπάθεια της αλλαγής της οργανωτικής δομής του κινήματος στα πρότυπα αντίστοιχων δομών σε κράτη της Κεντρικής Ευρώπης– με πολλές κεντρικές κλαδικές συνομοσπονδίες πανεθνικού επιπέδου, οι οποίες θα έχουν επιμέρους συνδικαλιστικά τμήματα (εργασιακά συμβούλια) στους εργασιακούς χώρους. Αυτό σημαίνει χτύπημα των πρωτοβάθμιων σωματείων -κλαδικών κι επιχειρησιακών- στους χώρους δουλειάς. Πρόκειται για κατεύθυνση που απομακρύνει και τυπικά τους εργαζόμενους από τις συνδικαλιστικές οργανώσεις, δημιουργώντας δομές «από τα πάνω» που θα παίρνουν αποφάσεις πέρα και μακριά από τους εργαζόμενους.

Όταν βέβαια ο συσχετισμός που υπάρχει δεν είναι ελεγχόμενος από την εργοδοσία και δε μπορούν να βάλουν στο χέρι σωματεία επιχειρησιακά, κλαδικά, ομοσπονδίες γιατί αυτά συσπειρώνονται στο ΠΑΜΕ και διεκδικούν με βάση τις ανάγκες των εργαζομένων, προσπαθούν να απαγορεύσουν ακόμα και την ενημέρωση του σωματείου προς τους εργαζόμενους, την είσοδο, το μοίρασμα υλικού, τις συνελεύσεις στους χώρους δουλειάς. Βάζουν και τώρα εμπόδια, παρόλο που νομικά είναι "κατοχυρωμένο". Λένε στο "διάλλειμα" και "όσοι μπορούν", "όχι στην παραγωγή", στο προαύλιο, με παρουσία των διευθυντών, ώστε να μη μιλάει κανένας. Εκατοντάδες είναι οι καταγγελίες στις επιθεωρήσεις εργασίας για αυτό το ζήτημα στις συζητήσεις των οποίων, οι επιθεωρήσεις, κατ 'εντολήν και των προηγούμενων υπουργών εργασίας και της σημερινής υπουργού, αρνείται να πάρει θέση. Φυσικά τα ταξικά συνδικάτα, επιχειρησιακά και κλαδικά, δεν κάνουμε ούτε θα κάνουμε βήμα πίσω από το κεκτημένο δικαίωμα της εργατικής τάξης να συζητά μέσα στους χώρους δουλειάς, να οργανώνεται, να συμμετέχει στις διαδικασίες και στις αποφάσεις των σωματείων, στην καθημερινή διεκδίκηση για την υπεράσπιση και διεύρυνση των δικαιωμάτων μας. Όπως επίσης νομικά κατοχυρώθηκε η «προστασία» γιατί το κίνημα έχει επιβάλλει και κερδίσει (κάτω από τα αιτήματά του) τα 21 πρώτα μέλη που θα υπογράψουν για την ίδρυση του Σωματείου να μην μπορούν να διωχθούν από την εργοδοσία. Σήμερα εφαρμόζεται; Ακόμα και όταν πληρούν τις απόλυτα τυπικές προϋποθέσεις που προβλέπει ο νόμος, δεν είναι λίγες οι φορές που οι εργοδότες ξήλωσαν ολόκληρα σωματεία σε μια νύχτα προκειμένου να μη σηκώσουν οι εργαζόμενοι κεφάλι. Υποτίθεται ότι η εργοδοσία απαγορεύεται να παρεμβαίνει στις διαδικασίες των σωματείων, στο να υπαγορεύει, να αποτρέπει ή να προτρέπει τους εργαζόμενους σε ζητήματα που έχουν να κάνουν με την οργάνωσή τους στα συνδικάτα. Μόλις σε προχθεσινό δημοσίευμα του τύπου διαβάζουμε: **«Υπεύθυνες δηλώσεις» με τις οποίες δηλώνουν ότι δεν επιθυμούν να είναι μέλη του επιχειρησιακού σωματείου ζητά η εργοδοσία από τους εργαζόμενους στο ξενοδοχείο της Ρόδου «Mira Mare Wonderland». Προκειμένου να... πιστοποιηθεί το «γνήσιο της υπογραφής» μάλιστα, οι εργαζόμενοι κατευθύνονται από τα στελέχη της επιχείρησης στο ΚΕΠ αλλά και στο αστυνομικό τμήμα! Την παραπάνω αδιανόητη πρακτική, ενταγμένη στην προσπάθεια να αποδυναμωθεί με κάθε μέσο η οργάνωση των εργαζομένων, καταγγέλλει το Σωματείο Εργαζομένων στο ξενοδοχείο».** Επίσης δεν είναι λίγες οι φορές που έχουμε καταγγείλει ότι με την πρόσληψή τους οι εργαζόμενοι υποχρεούνται να υπογράψουν ότι δεν είναι μέλη ή ότι δεν συμμετέχουν σε κανένα σωματείο.

Η ίδια η εργοδοσία που χρησιμοποιεί σαν εργαλείο τον εργοδοτικό και κυβερνητικό συνδικαλισμό, δημιουργεί εκφυλιστικά φαινόμενα ώστε να τα χρησιμοποιήσει μετά σαν προπαγάνδα για να δικαιολογήσει τις απαιτήσεις για άρση της προστασίας, περικοπή των συνδικαλιστικών αδειών, περιορισμό της συνδικαλιστικής δράσης μέχρι σε αυτό το σημείο που ζητά δηλώσεις μετανοίας από τους εργαζόμενους για την συμμετοχή τους ή όχι σε ένα σωματείο. Γνήσιος συμπαραστάτης των συμφερόντων του κεφαλαίου, των μεγάλων μονοπωλίων είναι η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ που αυτή την περίοδο έρχεται ουσιαστικά να υλοποιήσει αυτές τις απαιτήσεις του κεφαλαίου.

Είναι φανερή η προσπάθεια που έκανε τις προηγούμενες εβδομάδες αυτή η κυβέρνηση να βαφτίσει για μια ακόμα φορά το κρέας ψάρι. Η

υπουργός εργασίας προσπαθεί να ρίξει στάχτη στα μάτια της εργατικής τάξης και του λαού συνολικά, μιλώντας για την επιστροφή στην «κανονικότητα» που θα περιλαμβάνει όλα τα αντιλαϊκά μέτρα που έχουν ψηφιστεί μέχρι σήμερα και επιπλέον τα νέα μέτρα που ετοιμάζει μπροστά στην τρίτη αξιολόγηση. Ετοιμάζονται, λοιπόν, εντείνοντας την καταστολή, να βάλουν καινούρια εμπόδια στην απεργία, στην συνδικαλιστική δράση, στην οργάνωση των εργαζομένων, στην ακόμα μεγαλύτερη αναλυτική καταγραφή και παρακολούθηση των πρωτοπόρων εργαζομένων με ηλεκτρονικό μητρώο από το αστικό κράτος, τον οικονομικό στραγγαλισμό των σωματείων για να μην μπορούν να αναπτύξουν δράση.

Σε μια περίοδο που το κίνημα βρίσκεται σε υποχώρηση, δίνουν ιδιαίτερη έμφαση στην παρεμπόδιση της απεργίας. Ξέρουν, ότι οι εργαζόμενοι θα αντιδράσουν, δε θα είναι για πάντα στο φόβο. Οι καπιταλιστές εργοδότες βλέπουν μπροστά, θέλουν να έχουν πλήρως τα χέρια τους λυμένα στην εκμετάλλευση και να βάλουν μεγάλα εμπόδια στην οργάνωση κι ανάπτυξη αγώνων στους χώρους δουλειάς. Βέβαια, υπήρχε κι ένας παλιός υπουργός Εργασίας της ΝΔ που ήθελε με νόμο να "καταργήσει την ταξική πάλη". Όταν το πάρουν απόφαση οι εργαζόμενοι, τίποτα δεν μπορεί να τους σταματήσει.

Γνωρίζουν πολύ καλά ότι το ΠΑΜΕ δεν μπορούν να το βάλουν στο χέρι. Ότι είμαστε εδώ και θα συνεχίσουμε μέχρι να γίνει «Νόμος το δίκιο του εργάτη». Θα συνεχίσουμε με ακόμα μεγαλύτερο πείσμα την προσπάθεια για την ανασύνταξη του κινήματος σε αυτή την κατεύθυνση. Αυτό είναι που φοβούνται. Ένα κίνημα μαζικό και ατσαλωμένο από την καθημερινή πάλη μέσα στους χώρους δουλειάς, με σωματεία ζωντανά που θα συμμετέχουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι, για την υπεράσπιση και την διεύρυνση των δικαιωμάτων με κριτήριο τις σύγχρονες ανάγκες μας που δεν χωρούν στην ανάπτυξη τους.

Καλούμε την εργατική τάξη να δώσει την πρώτη απάντηση με την συμμετοχή στο αυριανό συλλαλητήριο και από Δευτέρα μέσα σε κάθε χώρο δουλειάς να προετοιμάσουμε τον αγώνα απέναντι στα νέα αντιλαϊκό γύρω επίθεση που ετοιμάζει η κυβέρνηση. Κάθε σωματείο επιχειρησιακό ή κλαδικό να πάρει απόφαση και να προετοιμάσει τους εργαζόμενους για Γενική Απεργία σε όταν η κυβέρνηση φέρει το νέο νόμο για τον περιορισμό των εργατικών συνδικαλιστικών ελευθεριών.

Ομιλία του Μελισάρη Γιώργου, Δικηγόρος Εργατολόγος

Είναι γνωστό σε όλους ότι η κεντρική φράση της σημερινής εκδήλωσης «Κάτω τα χέρια από το δικαίωμα στην απεργία, τη συλλογική πάλη, τη δράση και την οργάνωση των εργαζομένων», ακούγεται συνεχώς και με μεγαλύτερη ένταση την τελευταία 8ετία. Οι αλλαγές που συντελούνται στην ελληνική αγορά εργασίας με αφορμή την οικονομική κρίση και τα μνημόνια «για τη στήριξη της ελληνικής οικονομίας» που οδηγούν στην απορρύθμιση των εργασιακών σχέσεων έχουν οδηγήσει στη φτωχοποίηση και στα όρια της εξαθλίωσης, τη μεγαλύτερη μερίδα του εργατικού δυναμικού της χώρας, κυρίως αυτού που απασχολείται στην πρωτογενή και δευτερογενή τομέα της παραγωγής. Οι συντελούμενες αλλαγές στο πεδίο των εργασιακών σχέσεων εκδηλώνονται σε 4 βασικούς άξονες του περιεχομένου της μισθωτής εργασίας: Στην υποβάθμιση του ρόλου της πλήρους και σταθερής απασχόλησης υπέρ των ευέλικτων μορφών εργασίας που συνεπάγονται περιορισμένες αμοιβές και δικαιώματα, στην αποδιάρθρωση του τρόπου διαμόρφωσης των συλλογικών συμβάσεων και του τρόπου καθορισμού των αποδοχών, στην ελαστικοποίηση του χρόνου εργασίας με την απόλυτη προσαρμογή του στις ανάγκες της επιχείρησης και, τέλος, στην άμβλυνση των όρων της προστασίας από τις απολύσεις

Παρατηρούμε ότι στην αγορά εργασίας, η ανεργία παραμένει σε υψηλότατα επίπεδα, τα υψηλότερα της Ευρώπης. Κάνοντας χρήση εναλλακτικών δεικτών εκτίμησης του ποσοστού ανεργίας, που αποτυπώνουν πληρέστερα την κατάσταση της αγοράς εργασίας και που λαμβάνουν υπόψη τους ανέργους, τους αποθαρρημένους ανέργους, το λοιπό εν δυνάμει πρόσθετο εργατικό δυναμικό και τη μη ηθελημένη μερική απασχόληση, συμπεραίνουμε ότι αυτό που θα μπορούσαμε να χαρακτηρίσουμε ως «πραγματικό» ποσοστό ανεργίας φτάνει το 29,6%. Η μακροχρόνια ανεργία, διαχρονικό πρόβλημα της ελληνικής οικονομίας, έχει εκτιναχθεί στο 73,7% των ανέργων. Μελετώντας τα ποιοτικά χαρακτηριστικά της ανεργίας, το ποσοστό των ανέργων κλιμακώνεται όσο μικραίνουν οι ηλικιακές κατηγορίες, με το υψηλότερο ποσοστό (58,1%) να εμφανίζεται στις ηλικίες 15 έως 19 και το δεύτερο υψηλότερο (47,7%) στις ηλικίες 20 έως 24. Εξετάζοντας την κλαδική διάσταση της ανεργίας διαπιστώνουμε ότι έχουν πληγεί με ιδιαίτερη σφοδρότητα οι παραδοσιακοί κλάδοι της ένδυσης-υπόδησης, της οικοδομής και της ναυπηγοεπισκευής, με αποτέλεσμα να αποδομούνται οι βασικοί πυλώνες της παραγωγικής βάσης του μοντέλου οικονομικής ανάπτυξης που κατέρρευσε κατά τη διάρκεια της κρίσης.

Η απορρύθμιση των εργασιακών σχέσεων αποτελεί βασικό πυλώνα των προγραμμάτων λιτότητας, καθώς λειτουργεί ως θεσμικό εργαλείο υλοποίησης της πολιτικής της εσωτερικής υποτίμησης. Από την ανάλυση των τελευταίων στοιχείων προκύπτει ότι το 2016 οι επιχειρησιακές Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας (ΣΣΕ) επικρατούν σχεδόν καθολικά, αντιπροσωπεύοντας το 96% του

συνόλου των συλλογικών συμβάσεων. Σε σύνολο 327 ΣΣΕ, οι 316 είναι επιχειρησιακές, μόνο οι 10 είναι εθνικές, κλαδικές ή ομοιοεπαγγελματικές, ενώ 1 είναι τοπική ομοιοεπαγγελματική. Παρατηρούμε επίσης ότι ο αριθμός των προσλήψεων μερικής απασχόλησης και εκ περιτροπής εργασίας, δηλαδή οι ευέλικτες μορφές απασχόλησης, αυξάνεται διαχρονικά με αντίστοιχη υποχώρηση των προσλήψεων πλήρους απασχόλησης. Η ποσοστιαία τους αναλογία στο σύνολο των προσλήψεων μεταξύ 2009 και 2015 υπερδιπλασιάζεται. Το 2009, οι προσλήψεις με ευέλικτες μορφές εργασίας αντιστοιχούσαν στο 21% του συνόλου των προσλήψεων, ενώ το 2016 αντιστοιχούν στο 55%. Την περίοδο 2014-2015 οι νέες προσλήψεις με μερική απασχόληση είναι αυξημένες κατά 19,6% και με εκ περιτροπής εργασία κατά 45,6%. Τα ευρήματα αυτά μας οδηγούν στην εκτίμηση ότι οι ευέλικτες μορφές εργασίας είναι πλέον κύριο χαρακτηριστικό της ελληνικής αγοράς εργασίας. Η ευελιξία της αγοράς εργασίας ενισχύεται και επιταχύνεται και από τη μετατροπή των ατομικών συμβάσεων εργασίας από συμβάσεις εργασίας πλήρους απασχόλησης σε συμβάσεις μερικής απασχόλησης και εκ περιτροπής εργασίας. Η επέκταση της ευελιξίας και η μείωση του κόστους εργασίας φαίνεται να λειτουργεί ως παγίδα που εγκλωβίζει πολλούς κλάδους της ελληνικής οικονομίας σε έναν φαύλο κύκλο χαμηλής τεχνολογικής εξειδίκευσης, χαμηλής έντασης δεξιοτήτων και χαμηλής παραγωγικότητας, με αποτέλεσμα την αδυναμία τους να βελτιώσουν την ανταγωνιστικότητα και τη θέση τους στο εγχώριο και στο διεθνές παραγωγικό σύστημα. Σε αντίθεση λοιπόν με τη λογική των προγραμμάτων προσαρμογής, η απορρύθμιση της αγοράς εργασίας δεν αυξάνει την ανταγωνιστικότητα, παρά μόνο το αναπτυξιακό έλλειμμα της ελληνικής οικονομίας και τη φτωχοποίηση των εργαζομένων.

Ένα εργαλείο στα όπλα του συστήματος για την ευόδωση των σχεδίων του σε βάρος των λαϊκών στρωμάτων, είναι, δυστυχώς, η Δικαιοσύνη. Και όταν λέμε Δικαιοσύνη, αναφερόμαστε κυρίως στα Ανώτατα Δικαστήρια, μιας και στις κατώτερες βαθμίδες οι δικαστές, αφουγκραζόμενοι ίσως περισσότερο τους ανθρώπους και τις ανάγκες τους, εφαρμόζουν και ερμηνεύουν το νόμο με μεγαλύτερη ευρύτητα πνεύματος. Τα συλλογικά εργατικά δικαιώματα, όπως είναι το δικαίωμα της απεργίας ή το δικαίωμα της επίσχεσης εργασίας όταν ασκείται ομαδικά, έχουν βρεθεί στο στόχαστρο, με αποκορύφωμα μάλιστα τις προβλέψεις του 4ου μνημονίου για τη λήψη απόφασης για απεργία. Και όλα αυτά τη στιγμή που ήδη το να προχωρήσει κανονικά μια απεργία, χωρίς δικαστικά εμπόδια, φαντάζει πιο δύσκολο από το να πιάσεις το ΤΖΟΚΕΡ! Από έρευνα που κάναμε στο ΕΚΑ το 2013-4 στο Πρωτοδικείο Αθηνών, ποσοστό περίπου 95% των απεργιών κρίνονταν παράνομες ή/και καταχρηστικές, ενώ οι σχετικές δίκες, με τις σφιχτές προθεσμίες που κατά το δοκούν καθορίζει ο προϊστάμενος του εκάστοτε Πρωτοδικείου, προσβάλλουν τις αξίες της δίκαιης δίκης, αφού η εναγόμενη συνδικαλιστική οργάνωση καλείται να απαντήσει σε ένα πολυσέλιδο δικόγραφο του εργοδότη, εντός 2 ωρών προτού προσέλθει στο δικαστήριο για την εκδίκαση της υπόθεσης. Αποτέλεσμα αυτού είναι η ελλιπής προετοιμασία, η αδυναμία ανεύρεσης των σχετικών εγγράφων ή των μαρτύρων, με μοναδικό σχεδόν επιδιωκόμενο κέρδος την αναβολή της εκδίκασης για 1 ημέρα, ώστε η απεργία ή η στάση εργασίας να έχει προλάβει να επιτελέσει μέρος του σκοπού της, τουλάχιστον ως προς τη χρονική της διάρκεια.

Τα τελευταία ιδίως έτη, όπου ο συνδικαλισμός αποτελεί για το κεφάλαιο, μίασμα που πρέπει να χτυπηθεί από τη ρίζα, υπήρξαν δυστυχώς αρκετές αποφάσεις που πλειοδοτούσαν σε βάρος των εργαζομένων και των εκπροσώπων τους. Πρόσφατο παράδειγμα απόφαση του ΜΠΑ που έκρινε σε αγωγή του εργοδότη κατά του προέδρου του σωματείου μεγάλου νοσοκομείου με την οποία ζητούσε αποζημίωση για συκοφαντική δυσφήμισή του, και την οποία δέχθηκε με την άμεση υπόδειξη στον πρόεδρο ότι στο λόγο του στη Γ.Σ. δεν έπρεπε να πει μόνο αυτά που ανέφερε αλλά και άλλα θετικά πράγματα για τον εργοδότη του, με αποτέλεσμα να τον καταδικάσει σε αποζημίωση. Ειδικά οι αποφάσεις που επεμβαίνουν στην εσωτερική αυτονομία των συνδικάτων έχουν πολλαπλασι-

αστεί το τελευταίο διάστημα, με πιο πρόσφατο παράδειγμα την απόφαση ασφαλιστικών μέτρων ΜΠΑ που ακύρωσε το συνέδριο του ΕΚΑ.

Δυστυχώς τα ανώτατα δικαστήρια και κυρίως το ΣτΕ, μέχρι σήμερα έχουν επιδείξει ατολμία στο να αντιμετωπίσουν με όρους κοινωνικού κράτους τη λαίλαπα που έχει ενσκήψει και ιδίως τη δραματική συρρίκνωση της συνδικαλιστικής ελευθερίας αλλά και του ίδιου του δικαιώματος της απεργίας. Χαρακτηριστικό είναι ότι «ελαφρά τη καρδία» δέχονται τη νομιμότητα ενός έκτακτου και από τη φύση του προσωρινού μέτρου, όπως αυτό της επίταξης πραγμάτων και υπηρεσιών το οποίο επιβάλλεται είτε (α) για λόγους που επιτρέπουν τη στρατιωτική/πολεμική επίταξη υπηρεσιών και που είναι: i) πόλεμος, ii) επιστράτευση, και iii) αντιμετώπιση αμυντικών αναγκών, είτε (β) για λόγους που επιτρέπουν την κοινωνική επίταξη και αυτοί είναι: i) επείγουσα κοινωνική ανάγκη από θεομηνία και ii) ανάγκη που μπορεί να θέσει σε κίνδυνο τη δημόσια υγεία. Με πρόσφατες αποφάσεις του το ΣτΕ έκρινε νόμιμες τις επιτάξεις των καθηγητών ΜΕ και των εργαζομένων στη ΣΤΑΣΥ, οι οποίες χρησιμοποιήθηκαν προκειμένου να σπάσει το απεργιακό μέτωπο των απεργών των κλάδων αυτών, με την αιτιολογία ότι υφίσταται κίνδυνος για τη δημόσια υγεία, στη μεν πρώτη περίπτωση επικαλούμενη μία γνωμοδότηση ενός καθηγητή από κυπριακό πανεπιστήμιο ότι η συνέχιση της απεργίας μπορεί να επιφέρει ψυχολογική φόρτιση στους μαθητές των πανελληνίων εξετάσεων ενώ στη δεύτερη επειδή η υπερβολική κίνηση οχημάτων που δημιουργείτο από την απεργία στο μετρό, εμπόδιζε τη διέλευση ασθενοφόρων και άλλων οχημάτων πρώτης βοήθειας, χωρίς να αναφέρει κανένα υπαρκτό πραγματικό περιστατικό για να στηρίξει αυτές τις αιτιολογίες.

Είναι κοινός τόπος ότι τα τελευταία χρόνια υπάρχει μία σαφής μεταστροφή της νομολογίας σε ευαίσθητα και πολύ συχνά ζητήματα που αφορούν τους όρους εργασίας, όπως την εκ περιτροπής απασχόληση, τη μεταχείριση της επίσχεσης εργασίας ή την προστασία των συνδικαλιστικών στελεχών από την απόλυση λόγω άσκησης συνδικαλιστικής δράσης. Η μεταστροφή αυτή, διαπιστωμένη στους νομικούς κύκλους, έχει άμεσο αντίκτυπο και στη συμπεριφορά των ίδιων των εργαζομένων αναφορικά με την προστασία των δικαιωμάτων τους. Για παράδειγμα, η επίσχεση εργασίας, ένα δικαίωμα που ασκεί, κατά περίπτωση, ιδιαίτερη πίεση στον εργοδότη, ασκείται με πολύ μεγαλύτερη φειδώ από τους εργαζόμενους, αφού σύμφωνα με την πρόσφατη νομολογία όλων των βαθμίδων των δικαστηρίων είναι καταχρηστική αν η καθυστέρηση καταβολής των αποδοχών των εργαζομένων, οφείλεται όχι σε υπαιτιότητα ή δυστροπία του εργοδότη αλλά στην δυσχερή οικονομική κατάσταση αυτής, όπως είναι η συνηθέστερη αιτιολογία στις δικαστικές αποφάσεις. Παρόλα αυτά βέβαια υπάρχουν και οι φωτεινές εξαιρέσεις, όπως η υπ' αριθμ. 4613/2015 απόφαση του Εφετείου Αθηνών, η οποία έκρινε επί επίσχεσης εργασίας σε ιδιωτική κλινική και την οποία θεώρησε νόμιμη με το εξής σκεπτικό: «....το ότι η εναγομένη είχε να λαμβάνει οφειλό-

μενες δαπάνες νοσηλείας από τον ΕΟΠΥΥ, δεν καθιστά την άσκηση του δικαιώματος επίσχεσης των ανωτέρω εναγόντων καταχρηστική, καθώς ως εργοδότρια όφειλε να έχει εξασφαλίσει τους αναγκαίους οικονομικούς πόρους, ώστε να είναι σε θέση να καλύπτει τις αποδοχές των εργαζομένων της, για όσο χρόνο διαρκούσε η καθυστέρηση καταβολής προς αυτήν των δαπανών νοσηλείας από τα ασφαλιστικά ταμεία, δεδομένου ότι χωρίς τη δική τους εργασία και συμπαράσταση δεν θα δύναται να επιτελέσει το τόσο σημαντικό έργο που έχει αναλάβει αναφορικά με τη φροντίδα των ασθενών και χωρίς να παραβλέπει το γεγονός ότι οι εργαζόμενοι στην επιχείρησή της εργάζονται σκληρά, υπό δύσκολες συνθήκες και είναι άτομα χαμηλών, κυρίως, οικονομικών εισοδημάτων, έχοντες απόλυτη ανάγκη του μισθού τους ώστε να επιβιώσουν και να συντηρήσουν τις οικογένειές τους, αλλά και να είναι σε θέση να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους προς τους ασθενείς....». Η κυρίαρχη πάντως νομολογία στο θέμα της επίσχεσης εργασίας, θεωρεί την επίσχεση εργασίας καταχρηστική όταν στρέφεται εναντίον αξιόπιστου και φερέγγυου εργοδότη, ή όταν επιλέγεται παρά την ύπαρξη ηπιώτερων για τον τελευταίο μέτρων, ή όταν προκαλεί δυσανάλογη ζημία στον εργοδότη, όπως συμβαίνει άλλωστε και με το απεργιακό δικαίωμα. Δημιουργείται έτσι η αντίφαση να αποτρέπεται ο εργαζόμενος να ασκήσει το δικαίωμα αυτό με το οποίο ο εργοδότης θα μπορούσε να πιεστεί να εκπληρώσει τις συμβατικές του υποχρεώσεις, πίεση που μόνο σε φερέγγυο και αξιόχρεω εργοδότη έχει νόημα, αφού τον αναξιόπιστο δεν θα τον απασχολήσει καν η ενέργεια αυτή! Και όλα αυτά τη στιγμή που παραβλέπεται παντελώς ότι ο μισθός δεν αποτελεί απλά μία ανταλλακτική αξία αλλά υποβαθμίζεται ο βιοποριστικός του ρόλος.

Μία ιδιαίτερη μεταστροφή της νομολογίας, ή καλύτερα, διευρυμένη ερμηνεία των κριτηρίων της απόλυσης συνδικαλιστικού στελέχους, εντοπίζεται στη νομολογία του Αρείου Πάγου, σύμφωνα με την οποία ενυπάρχει καταχρηστική συμπεριφορά του συνδικαλιστικού στελέχους αναφορικά με την επίκληση της προστασίας του από την απόλυση του άρθρ. 14 Ν. 1264/82, εξαιτίας του ότι δεν λήφθηκε υπόψη ο ισχυρισμός του εργοδότη ότι «...ομάδα πέντε εργαζομένων της επιχείρησης (οι οποίοι και κατονομάζονται) επισκέφθηκαν το νόμιμο εκπρόσωπο της αναιρεσείουσας εταιρείας και του ζήτησαν να απομακρυνθεί από την επιχείρηση ο ενάγων γιατί τους προκαλεί φραστικά λέγοντας, μεταξύ άλλων, ότι 'εκτός από το μεροκάματο που παίρνουν από την επιχείρηση, παίρνουν επιπλέον μεροκάματο από τον Κ.' (συνδικαλιστικό αντίπαλο του ενάγοντος), με αποτέλεσμα να διαταραχθούν οι εργασιακές τους σχέσεις, με προσβολές και εξευτελισμούς και να υπάρχει κίνδυνος συμπλοκής με αυτόν....» . Παρατηρούμε δηλ. ότι οι καταρχήν περιοριστικά αναφερόμενοι λόγοι απόλυσης συνδικαλιστή, διευρύνονται σημαντικά, αφού δίνεται η δυνατότητα στον εργοδότη να προβάλει ένσταση καταχρηστικής άσκησης του δικαιώματος του εργαζομένου να επικαλεστεί την προστασία όταν «...με πράξεις ή παραλείψεις του εκ κακοβουλίας του έχει καταστήσει αδύνατη ή έχει θέση σε κίνδυνο τη λειτουργία της επιχειρήσεως ή του τμήματος στο οποίο εργάζεται...» όπως η ίδια απόφαση αναφέρει και μάλιστα χωρίς να δίνεται το δικαίωμα στην Επιτροπή του άρθρ. 15 να εκφράσει τέτοιου είδους άποψη.

Αξιομνημόνευτη και πολύ σημαντική για τις νέες μορφές εργατικού αγώνα, είναι, κατά τη γνώμη μου, η δικαστική απόφαση με αρ. 8839/2014, η οποία για πρώτη φορά έκρινε ότι το μποϊκοτάζ (των απεργών της Coca Cola) «...το οποίο γίνεται για ιδεολογικούς, πολιτικούς, θρησκευτικούς λόγους, κείται εκτός του Ν. 146/1914, επειδή στερείται σκοπού ανταγωνισμού και γίνεται από πρόσωπα που δεν μετέχουν στην ανταγωνιστική διαδικασία, θεωρείται δε ως νόμιμη απόρροια του ατομικού δικαιώματος της ελεύθερης έκφρασης (αρ.14Σ)...» θεώρησε δε ότι το μποϊκοτάζ «αποτελεί μέσο πίεσης για την επίτευξη ενός συνδικαλιστικής, κοινωνικής φύσεως σκοπού». Με την απόφαση αυτή απελευθερώνεται η συλλογική διαφορά από τον οριοθετημένο χώρο συνύπαρξης των κοινωνικών εταίρων και τη θέτει ενώπιον της κρίσης ολόκληρης της κοινωνίας από την αντίδραση της οποίας θα κριθεί και η αποτελεσματικότητά της (σε αντίθεση με την απεργία κατά την οποία,

συνήθως, κοινωνικές ομάδες αντιπαρατίθενται κατά την ενάσκηση του σχετικού δικαιώματος από τους απεργούς).

Από την πολύ πρόσφατη και ελπιδοφόρα νομολογία, θα ήθελα να κλείσω μνημονεύοντας την υπ'αριθμ. 136/2016 γνωμοδότηση του ΝΣΚ, η οποία γνωρίζω πολύ καλά ότι εκδόθηκε με πολύμηνο αγώνα με τη γραφειοκρατία του σωματείου εργαζομένων FINTEXPORT, σύμφωνα με την οποία κατά την διάρκεια της επίσχεσης εργασίας, παραμένει ενεργή και η ασφαλιστική σχέση του εργαζόμενου με το Ι.Κ.Α., ανεξαρτήτως του εάν η ασφαλιστέα εργασία ήταν υπακτέα στην κοινή ασφάλιση του Ι.Κ.Α. ή στον ΚΒΑΕ αυτού και για ένα πεντάμηνο, εκτός αν προσκομιστεί δικαστική απόφαση νομιμότητας της επίσχεσης και για μεγαλύτερο χρονικό διάστημα.

Και τώρα τι μας περιμένει; Μετά την εκμηδένιση της προστασίας από τις ομαδικές απολύσεις, την αέναη υπερίσχυση των επιχειρησιακών συμβάσεων έναντι των κλαδικών, μέχρι το τέλος του προγράμματος, την απελευθέρωση της κυριακάτικης εργασίας, τη νομιμοποίηση της ανταπεργίας και μάλιστα στην πιο σκληρή εκδοχή της, τη μισθολογική ανταπεργία, η μείωση του προστατευτικού πλαισίου για τους συνδικαλιστές, έχει ήδη δρομολογηθεί η αλλαγή του τρόπου λήψης απόφασης για απεργία, η αλλαγή επιμέρους διατάξεων του συνδικαλιστικού νόμου όπως είναι η θέσπιση ηλεκτρονικού μητρώου μελών (άγνωστο ποιος θα το τηρεί), και φυσικά η διατήρηση των μνημονιακών διατάξεων που αφορούν την προτεραιότητα τραπεζών και δημοσίου έναντι των εργατικών απαιτήσεων σε περίπτωση αναγκαστικής εκτέλεσης. Και όλα αυτά, όπως ακούσαμε και στην Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων της Βουλής, χέρι χέρι «ο Μπράουν ο Φίσερ κι ο Κράφτ που ξανάσμιξαν» όπως λέει το τραγούδι του Λοΐζου, δηλ. κυβέρνηση και ΝΔ. Αποτέλεσμα των πολιτικών αυτών, θα είναι η εκτόξευση των ιδιαίτερα βραχυχρόνιων συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου η διάρκεια των οποίων δεν θα υπερβαίνει τους έξι μήνες, η μερική απασχόληση κάτω των 10 ωρών την εβδομάδα, σε προφορικές συμβάσεις και σε συμβάσεις «ώρα μηδέν» zero hour/mini jobs ή σε περιστασιακή απασχόληση. Στη Γερμανία σήμερα οι εργαζόμενοι με mini job ανέρχονται σε 7 εκατομμύρια περίπου ενώ στη Βρετανία σε πάνω από 1 εκατομμύριο. Ήδη έχει νομοθετηθεί ότι οι όποιες αλλαγές στις πολιτικές για την αγορά εργασίας δεν θα πρέπει να συνεπάγονται την επιστροφή σε παλαιότερα πλαίσια πολιτικής, ασύμβατα με τους στόχους της προώθησης μιας βιώσιμης και χωρίς αποκλεισμούς ανάπτυξης...» επομένως οδηγούμαστε με μαθηματική ακρίβεια στην εισαγωγή και νέων θεσμών ατυπικών μορφών απασχόλησης, όπως τα mini jobs ακόμα και σε κλάδους της οικονομίας που σήμερα φαντάζει αδιανόητο. Εξάλλου, με βάση τις αντεργατικές ρυθμίσεις στη χώρα μας, οι επιχειρήσεις λαμβάνουν το μήνυμα και αντικατοπτρίζουν στην καθημερινή λειτουργία τους την ουσία των ρυθμίσεων αυτών, για αυτό και το εργασιακό bullying στην Ελλάδα έχει εκτοξευθεί στην Τρίτη θέση της Ευρωπαϊκής κατάταξης

Συνοψίζοντας καταλήγουμε στην παραδοχή ότι ζούμε σε μια περίοδο τεκτονικών μεταβολών σε ευρωπαϊκό και παγκόσμιο επίπεδο, ότι βιώνουμε τη γέννηση ενός «νέου κόσμου» που συνδέεται ωστόσο με τη βαρβαρότητα, τη φρίκη και την καταστροφή, που μετατρέπει αξίες, θεσμούς κατακτημένους με αίμα και Συντάγματα σε απλά κουρελόχαρτα, όπως εύστοχα παρατηρεί ο καθ. Τραυλός Τζανετάτος. Αυτή η νέα εποχή, εποχή ενός ακραίου ταξικού πολέμου, η συνδεόμενη με μία διαρκή κατάσταση ανάγκης που υπηρετεί το νέο κυρίαρχο σύστημα, δεν πρέπει να οδηγήσει σε μοιρολατρική υποταγή στο θατσερικό σύνδρομο TINA. Ακριβώς επειδή απευθύνομαι σε συνδικαλιστές και ανθρώπους που προτάσσουν de facto το κοινό από το ατομικό συμφέρον, το μήνυμα που πρέπει να εκπέμψετε είναι ότι τα συνδικάτα και πιο συγκεκριμένα το ΠΑΜΕ θα είναι στην πρώτη γραμμή ανάσχεσης της βαρβαρότητας που προανέφερα, προβάλλοντας τις εναλλακτικές διεξόδους, με σκοπό την άρση της ανασφάλειας, του φόβου και της απόγνωσης που βιώνουμε σήμερα και τελικά το σταμάτημα της δρομολογημένης πορείας της ελληνικής οικονομίας και κοινωνίας στο κενό.

ΜΕ ΤΗ
ΝΑ
ΝΙΑ

ΓΚΡΕΜΙΣΕ
ΜΝΗΜΟΝΙΑ
ΚΑΙ ΑΦΕΝΤΙΚΑ

Ομιλία της Μελανεφίδου Σόνιας, Μέλος του Δ.Σ. του Δικηγορικού Συλλόγου Θεσσαλονίκης

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, όπως και οι προκάτοχοι τους, οι ενώσεις της μεγαλοεργοδοσίας και των μονοπωλίων, ΣΕΒ κ.λπ., καθώς και κάθε λογής παπαγαλάκια των καπιταλιστών διαφημίζουν τις «βέλτιστες πρακτικές» της ΕΕ, την «κανονικότητα της εργασίας» που επικρατεί τάχα στην Ευρώπη της «δικαιοσύνης και της δημοκρατίας», προκειμένου να προωθήσουν και να στηρίξουν όλες τις αντιδραστικές αλλαγές στο Εργατικό Δίκαιο. Ήδη από τον Ιούλιο του 2015, η κυβέρνηση είχε δεσμευθεί στη Σύνοδο Κορυφής ότι: *«Όσον αφορά τις αγορές εργασίας, να προχωρήσει σε αυστηρή επανεξέταση και εκσυγχρονισμό των συλλογικών διαπραγματεύσεων, των εργατικών κινητοποιήσεων και, σύμφωνα με την οικεία οδηγία και βέλτιστη πρακτική της ΕΕ, των ομαδικών απολύσεων βάσει του χρονοδιαγράμματος και της προσέγγισης που έχουν συμφωνηθεί με τους θεσμούς. Κατόπιν της επανεξέτασης αυτής, οι πολιτικές για την αγορά εργασίας πρέπει να ευθυγραμμιστούν με τις διεθνείς και ευρωπαϊκές βέλτιστες πρακτικές, θα πρέπει δε να μη συνεπάγονται την επιστροφή σε παλαιότερα πλαίσια πολιτικής ασύμβατα με τους στόχους της προώθησης βιώσιμης ανάπτυξης χωρίς αποκλεισμούς».*

Όμως, από τις βέλτιστες πρακτικές, τη νομοθεσία των κρατών μελών και την πρακτική της δικαιοσύνης και άλλων κατασταλτικών μηχανισμών στην ΕΕ, οι εργαζόμενοι έχουν πικρή, πλούσια πείρα.

Με δεδομένο τον εργασιακό μεσαίωνα, στο διαρκές στόχαστρο του κεφαλαίου σε όλη την ΕΕ βρίσκονται τα δικαιώματα που αφορούν στην οργάνωση των εργαζομένων, οι συνδικαλιστικές ελευθερίες, το δικαίωμα στην απεργία.

Για παράδειγμα, είναι χαρακτηριστική η νομολογία του Δικαστηρίου της ΕΕ για την απεργία, που δεσμεύει τα δικαστήρια των κρατών – μελών. Σύμφωνα λοιπόν με το ΔΕΕ, τα συνδικαλιστικά δικαιώματα και φυσικά το δικαίωμα της απεργίας υποχωρούν, με το πρόσχημα της «αρχής της αναλογικότητας», απέναντι στην ελευθερία κίνησης του κεφαλαίου που αποτελεί την πεμπτουσία του κοινοτικού δικαίου. Αποφάσεις - σταθμός είναι οι αποφάσεις στις υποθέσεις 'Viking' και 'Laval' που έκριναν παράνομες τις απεργίες των Σουηδών οικοδόμων και των Φιλανδών ναυτεργατών ενάντια στα μέτρα για την απόσπαση εργαζομένων, που παρέχει την δυνατότητα στους μονοπωλιακούς ομίλους της ΕΕ να δηλώνουν σαν έδρα χώρες της ΕΕ με το χαμηλότερο επίπεδο μισθών και εργασιακών δικαιωμάτων, ώστε απασχολώντας το εργατικό δυναμικό των χωρών αυτών στις χώρες παροχής υπηρεσιών να αποκομίζουν το μεγαλύτερο δυνατό κέρδος με την υπερεκμετάλλευση των εργαζομένων αυτών. Οι απεργίες κρίθηκαν παράνομες επειδή παραβιάζουν τη θεμελιώδη ελευθερία που κατοχυρώνουν οι Συνθήκες της ΕΕ, την ελευθερία κίνησης του κεφαλαίου και συναφώς τα «θεμελιώδη δικαιώματα», που θεσπίστηκαν και κατοχυρώθηκαν από τη Συνθήκη του Μάαστρι-

χτ, δηλαδή το «δικαίωμα της ελεύθερης εγκατάστασης των επιχειρήσεων» και το «δικαίωμα της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών και κυκλοφορίας των εργαζομένων» στα κράτη-μέλη της Ε.Ε.

Πρόσφατα, η Ευρωπαϊκή Ένωση, με την Επίτροπο της ΕΕ για την Απασχόληση, Μ. Τίσεν, σε συνέντευξή της στο ΑΠΕ-ΜΠΕ το ίδιο διάστημα σημειώνει, μεταξύ άλλων, πως «χρειαζόμαστε μεταρρυθμίσεις στο νόμο για τις απεργίες»! Στο πνεύμα αυτό η Ν.Δ, στην προσπάθεια της να ενισχύσει την αντιπολιτευτική της θέση σταθερά δηλώνει υπέρμαχος στη θεσμοθέτηση πρόσθετων εμποδίων στην προκήρυξη απεργιών τονίζοντας την ανάγκη αλλαγής του συνδικαλιστικού νόμου και την θεσμοθέτηση του ποσοστού των 50% συν 1 για την κήρυξη απεργίας. Η ανταγωνιστικότητα της ΕΕ απέναντι στους οικονομικούς της αντιπάλους δεν αφορά μόνο την τιμή της εργατικής δύναμης, αλλά το σύνολο των εργασιακών δικαιωμάτων, συλλογικών και ατομικών. Στη Βουλγαρία, απαιτείται πλειοψηφία μεγαλύτερη του 50% από το σύνολο του προσωπικού μιας εταιρείας, τόσο για την υπογραφή συλλογικής σύμβασης όσο και για την πραγματοποίηση απεργίας. Επιπλέον, το δίκαιο της Αγγλίας θεωρείται από τα πιο αυστηρά για το δικαίωμα στην απεργία, στα πρότυπα του οποίου προκρίνεται να συζητήσουν και οι άλλες χώρες. Το δικαίωμα για απεργία αναγνωρίστηκε άμεσα το 1998, ενώ έως το 1999, ο εργοδότης μπορούσε να καταγγείλει τη σύμβαση εργασίας των απεργών. Ακόμη και σήμερα, βέβαια, δεν εξασφαλίζεται η δυνατότητα επαναπρόσληψης εργαζομένου που απολύθηκε, ακόμη κι αν η απόφαση κρίθηκε παράνομη!

Η ανάδειξη του αντιδραστικού ρόλου, αντίστοιχα, της δικαιοσύνης και της ανάγκης να ικανοποιεί των επιδιώξεις της τάξης που εξυπηρετεί, δηλαδή της αστικής τάξης, είναι ιδιαίτερα εύκολη με την αναφορά και μόνο του αξιοπρόσεκτου ποσοστού του 90% των αποφάσεων των εθνικών δικαστηρίων που κρίνουν της απεργίες παράνομες και καταχρηστικές. Αντίστοιχα και σε αυτά τα πλαίσια εντείνεται η πίεση για την κατάργηση της απαγόρευσης της ανταπεργίας (Lock out) των εργοδοτών, απαγόρευση η οποία ωστόσο συχνά υποσκάπτεται από την νομολογία των δικαστηρίων διά του άρθρ.656 ΑΚ, αναγνωρίζοντας στον εργοδότη το δικαίωμα να μην πληρώσει τους μη απεργούς εργάτες, αν δεν μπορούν συνεχίσουν να εργάζονται επειδή μια απεργία βρίσκεται σε εξέλιξη στην επιχείρηση. Είναι, άλλωστε, χαρακτηριστική η απάντηση της ίδιας Επιτρόπου Απασχόλησης σε σχετική ερώτηση του Ευρωβουλευετή του ΚΚΕ, όταν πριν από λίγους μήνες η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ προωθούσε τη σχετική διάταξη: *«Μόνο σε λίγες ευρωπαϊκές χώρες, όπως η Ελλάδα, το "λοκ άουτ" απαγορεύεται ρητά. ... Ο Έλληνας νομοθέτης μπορεί να διευκρινίσει ότι ο εργοδότης έχει το δικαίωμα να μην πληρώσει μη απεργούς εργάτες, αν δεν μπορούν να συνεχίσουν να εργάζονται επειδή μια απεργία βρίσκεται σε εξέλιξη στην επιχείρηση ή στις εγκαταστάσεις της.» Άλλωστε, είναι «ευπρόσδεκτες οι αλλαγές που θα βελτιώσουν τη σαφήνεια και θα συμβάλουν στη διασφάλιση της ομοιόμορφης ερμηνείας των συναφών κανόνων και της εφαρμογής των διαδικασιών.»* Εξ άλλου, το lock out προβλέπεται στο Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της ΕΕ και στον Αναθεωρημένο Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Χάρτη, που η κυβέρνηση έφερε προς ψήφιση στη Βουλή το Γενάρη του 2016.

Στα πλαίσια αυτά, αξίζει να αναφερθούμε και στο νομοσχέδιο του πολυαναμενόμενου από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ ΑΝΕΛ Εμμάνουελ Μακρόν, που στοχεύει στην ανάκαμψη της ανταγωνιστικότητας του Γαλλικού Κεφαλαίου μέσω της μέσω της μείωσης των ορίων αποζημίωσης των εργαζομένων, της ενίσχυσης των επιχειρησιακών συμβάσεων σε βάρος των κλαδικών συλλογικών συμβάσεων εργασίας, την ουσιαστική εξασθένηση των συλλογικών διαπραγματεύσεων και τον περιορισμό στην πρόσβαση στα επιδόματα ανεργίας. Πιστός στον δρόμο, που έστρωσαν οι «βέλτιστες πρακτικές της ΕΕ» και ενσωμάτωσε το Νομοσχέδιο Κομρί για τα εργασιακά, ο σύμμαχος του ΣΥΡΙΖΑ στην Ευρώπη στοχεύει να πλήξει ακόμη περισσότερο την εργατική τάξη με τη μείωση του κόστους εργασίας και με μέτρα που χτυπούν τους μισθούς διά της επι-

χειρησιακής διαπραγμάτευσης, τις ώρες εργασίας και τις συλλογικές συμβάσεις. Είναι φανερό από τα παραπάνω ότι η κυβέρνηση στη Γαλλία προωθεί μέτρα ανάλογα με αυτά που πήραν οι κυβερνήσεις στην Ελλάδα δυνάμει των μνημονίων, τα οποία διατηρούνται και εμπλουτίζονται από τη σημερινή κυβέρνηση. Για παράδειγμα, η επί της ουσίας κατάργηση των κλαδικών συμβάσεων με την υπερίσχυση των επιχειρησιακών, η θεσμοθέτηση των ενώσεων προσώπων που αποτελούν κατ' ουσίαν καρικατούρες συνδικαλιστικής οργάνωσης, αλλά και ο υπολογισμός της αποζημίωσης με τρόπο που να γίνονται οι απολύσεις φτηνότερες για τον εργοδότη, είναι μέτρα που ήδη εφαρμόζονται στην Ελλάδα. Όπως, βέβαια και η διευθέτηση του χρόνου εργασίας. Άλλωστε, σύμφωνα με μελέτη της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, κατά τη διάρκεια της κρίσης ορισμένες χώρες της Ευρωζώνης θέσπισαν μεταρρυθμίσεις που έδωσαν στις εταιρείες περισσότερες επιλογές να κινηθούν προς μία διαπραγμάτευση των μισθών σε επίπεδο επιχείρησης, αντί με Συλλογικές Συμβάσεις σε πιο κεντρικό επίπεδο (εθνικό, περιφερειακό ή κλαδικό). Τέτοιες μεταρρυθμίσεις στις συλλογικές διαπραγματεύσεις έκαναν ευκολότερη την προσαρμογή των μισθών για τις εταιρείες. Η μελέτη σημειώνει χαρακτηριστικά: «όσο υψηλότερο είναι το ποσοστό των εργαζομένων στην εταιρεία που καλύπτονται από Συλλογική Σύμβαση Εργασίας, τόσο μικρότερη είναι η πιθανότητα της μείωσης των μισθών και τόσο μεγαλύτερη η πιθανότητα της αύξησής τους...»

Με λίγα λόγια, οι «βέλτιστες πρακτικές» για τη μεταρρύθμιση του Εργασιακού στη Γαλλία, είναι τα αντιλαϊκά - αντεργατικά μέτρα που εφαρμόζονται τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα. Αντίστροφα, η αντεργατική νομοθεσία στη Γαλλία και σε άλλες χώρες - μέλη της ΕΕ θα αποτελέσουν τον οδηγό για τα μέτρα που σχεδιάζει η κυβέρνηση. Αυτό το ευρωενωσιακό «κεκτημένο» των «βέλτιστων πρακτικών της ΕΕ», για να έρθει η «δίκαιη ανάπτυξη», πλασάρει στο λαό μας η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ σαν «ασπίδα» προστασίας των δικαιωμάτων του, που αποτελεί κυριολεκτικά εργασιακό μεσαίωνα για το λαό, χωρίς συνδικαλιστικά δικαιώματα για να φοβάται να διεκδικεί.

Αυτές τις κατευθύνσεις απεργάζεται, λοιπόν, η κυβέρνηση με το επερχόμενο νομοσχέδιο για τα Εργασιακά και τα Συνδικαλιστικά δικαιώματα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα επίσης αποτελεί η δικαστική υπόθεση κατόπιν προσφυγής στο ΣτΕ του μονοπωλιακού ομίλου της «Lafarge» για τις ομαδικές απολύσεις στα «Τσιμέντα Χαλκίδας, το οποίο απέστειλε προδικαστικά ερωτήματα στο Δικαστήριο της ΕΕ σε σχέση με την συμβατότητα της εθνικής ρύθμισης επί των ομαδικών απολύσεων με το Κοινοτικό δίκαιο και συγκεκριμένα με την Οδηγία (98/59/ΕΚ) για τις ομαδικές απολύσεις, με σκοπό φυσικά την πλήρη απελευθέρωση τους και την μη δέσμευση της εργοδοσίας από οποιαδήποτε διοικητική διαδικασία και έλεγχο, όταν αυτή επιθυμεί να κλείσει επιχειρήσεις εν μία νυκτί και να μεταφερθεί οπουδήποτε στα πλαίσια της ελεύθερης οικονομίας της ΕΕ, αφήνοντας πίσω τους εκατοντάδες άνεργους εργαζόμενους όπως έγινε πρόσφατα με τους εργαζόμενους στο ξενοδοχείο «Athens Ledra», στην «Ηλεκτρονική Αθηνών» στο «Μαρινόπουλο», αλλά και στην ΕΕ στην Shell, την Ericsson, τη Nokia και την Air France.

Σαν κατακλείδα, γι' αυτό και οι κατασταλτικοί μηχανισμοί και η δικαιοσύνη τόσο στην Ελλάδα όσο και σε όλες τις χώρες της ΕΕ έχουν επιδοθεί διαχρονικά στην ποινικοποίηση των εργατικών αγώνων άλλοτε άμεσα και άλλοτε με διάφορα προσχήματα. Η πείρα του ΠΑΜΕ, που εκφράζει την αλληλεγγύη του σε διωκόμενους αγωνιστές σε όλο τον κόσμο, είναι εξαιρετικά πλούσια και πραγματικά πολύτιμη.

Από αυτό το βήμα θέλουμε να τονίσουμε ότι όσο κυριαρχούν οι εκμεταλλευτικές παραγωγικές σχέσεις, η εργατική νομοθεσία θα αντανακλά την κυριαρχία του κεφαλαίου στην εργασία.

Άλλος δρόμος για να σταματήσουν τα δεινά της εργατικής τάξης, πέρα από την πάλη για την ανατροπή της καπιταλιστικής εξουσίας και της ιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας δεν υπάρχει.

Ομιλία του Γιάννη Τζαβάρα, Πρόεδρος Συνδικάτου τροφίμων ποτών Εύβοιας

Η εργοδοσία και οι κυβερνήσεις της, όπως και η σημερινή κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ προσπαθούν με κάθε τρόπο να βάλουν εμπόδια στην οργάνωση των εργαζομένων, τη συλλογική πάλη και δράση τους, στο δικαίωμα στην απεργία. Αυτό το κάνουν γιατί γνωρίζουν καλά πως αυτός είναι ο μοναδικός τρόπος που έχουν οι εργαζόμενοι για να υπερασπιστούν το δίκιο τους, να βελτιώσουν τη ζωή τους.

Στον αγώνα που δίνουμε στις επιχειρήσεις συμφερόντων ΖΟΥΡΑ έχουμε διαπιστώσει τα θετικά για τη ζωή μας αποτελέσματα αυτής της δράσης. Έχουμε επίσης βιώσει την επίθεση της εργοδοσίας στο σωματείο μας, στην οργάνωσή μας, γιατί ήταν εμπόδιο να αυξηθεί η εκμετάλλευση των εργαζομένων ώστε να αυξηθούν τα κέρδη της. Έχουμε διαπιστώσει πολύ καλά τίνος το μέρος υπερασπίζεται και η σημερινή κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ όπως φυσικά και οι προηγούμενες κυβερνήσεις.

Το επιχειρησιακό μας σωματείο ιδρύθηκε το 2012 με τη συμβολή του κλαδικού συνδικάτου της περιοχής και της ομοσπονδίας τροφίμων και ποτών. Τότε ήμασταν 6 μήνες απλήρωτοι, δεν πληρώνονταν υπερωρίες, νυχτερινά, χωρίς μέτρα υγιεινής και ασφάλειας. Καταπατούνταν το σύνολο των δικαιωμάτων μας. Η δράση που αναπτύχθηκε μέσα από την οργάνωσή μας άλλαξε την κατάσταση. Τα δεδουλευμένα πληρώθηκαν οι συνθήκες βελτιώθηκαν. Επειδή υπήρχε το σωματείο δεν πέρασαν οι μειώσεις, ενώ ως το πιο σημαντικό ζήτημα διαπιστώναμε ότι πλέον μας υπολογίζουν διότι κάτι τέτοιο δεν γίνονταν μέχρι τότε.

Στην πορεία η κατάσταση άλλαξε. Η εργοδοσία επεξεργάστηκε σχέδιο με τη συμβολή και των άλλων βιομηχάνων του κλάδου που δεν ήθελαν αυτήν τη δράση γιατί αποτελούσε κακό παράδειγμα. Εξαπολύθηκε μία άνευ προηγουμένου επίθεση από την εργοδοσία που δεν μπορούσε να συμβιβαστεί με τα δικαιώματα, πόσο μάλλον που σε όλες τις ομοειδείς επιχειρήσεις επικρατούσαν συνθήκες Μεσαίωνα παρόμοιες με αυτές που υπήρχαν πριν φτιαχτεί το σωματείο μας.

Σε απεργιακή κινητοποίηση τον Αύγουστο του 2015 κλήθηκαν σωματώδης άγνωστοι για να σπάσουν την απεργία. Την ίδια τακτική ακολούθησε η εργοδοσία και το καλοκαίρι που μας πέρασε για να σπάσει και πάλι την απεργία. Παράλληλα, απολύσεις, εκφοβισμός, τρομοκρατία. Η εργοδοσία έφτασε στο σημείο να συντάξει παραιτήσεις από το σωματείο και έστειλε διευθυντές και προϊσταμένους να μαζέψουν υπογραφές από τους συναδέλφους.

Αυτή είναι η δημοκρατία που υπερασπίζεται η κυβέρνηση. Η δημοκρατία των μπράβων, της τρομοκρατίας, των απολύσεων. Η δημοκρατία για τους λίγους που είναι δικτατορία για τους πολλούς. Τα μέτρα που σχεδιάζονται απέναντι στην οργάνωση, τη συνδικαλιστική δράση, απέναντι στο δικαίωμα στην απεργία, αυτήν τη συγκεκριμένη δημοκρατία των λίγων έχουν στόχο να ενισχύσουν.

Στις επιχειρήσεις συμφερόντων ΖΟΥΡΑ σήμερα έχει επιστρέψει η απληρωσιά όπως και η καταπά-

τηση των δικαιωμάτων μας. Παρόλα αυτά η οργάνωσή μας, το σωματείο μας συνεχίζει να υπερασπίζεται εργασιακά δικαιώματα και βάζει εμπόδια στις ορέξεις της εργοδοσίας.

Σε αυτόν τον αγώνα που δίνουμε εδώ και περισσότερο από δύο χρόνια η κυβέρνηση και ο κρατικός μηχανισμός ήταν στήριγμα της εργοδοσίας. Από το 2015 έχουν γίνει τριμερής συναντήσεις στο υπουργείο όπου η εργοδοσία έφερε υποσχέσεις που δεν τήρησε. Ο τότε Υπουργός Εργασίας κ Κατρούγκαλος μέσα στη Βουλή υπερασπίστηκε επί της ουσίας την εργοδοσία απαντώντας σε επίκαιρη ερώτηση. Τον Μάιο του 2017 σε τριμερή συνάντηση στο Υπουργείο Εργασίας, παρουσία του γεν. γραμματέα του υπουργείου κ. Νεφελούδη, η εργοδοσία έφτασε στο σημείο να φέρει τις παραιτήσεις από το σωματείο που με εκβιασμούς και απειλές μάζευε από τους συναδέλφους χωρίς να έχει καμία επίπτωση. Μέχρι σήμερα έχουν γίνει καμιά δεκαριά συναντήσεις στο Υπουργείο Εργασίας όμως δεν έχει μπει φρένο στην επίθεση.

Από την άλλη εμείς που αγωνιζόμαστε για τα δικαιώματά μας για να μπορέσουμε να ζήσουμε έχουμε επανειλημμένα οδηγηθεί στα κρατητήρια. Τον Οκτώβρη του 2015 συνελήφθησαν δύο εργαζόμενοι στο Σχηματάρι, τον Νοέμβρη του 2015 έγιναν 28 συλλήψεις στις εγκαταστάσεις στην Θεσσαλονίκη, τον Ιούλη του 2016 έγιναν συλλήψεις στην Αλεξανδρούπολη, φέτος το καλοκαίρι στο Προκόπι Ευβοίας. Εμείς που είμαστε απλήρωτοι, που δεν μπορούμε να ζήσουμε, συλλαμβανόμαστε, ενώ ο βιομήχανος που χρωστάει σε εκατοντάδες οικογένειες καταδικάζοντας μας, στη φτώχεια και την εξαθλίωση, κυκλοφορεί ελεύθερος και δεν τον πειράζει κανείς. Αυτός είναι ο νόμος και η τάξη της Κυβέρνησης.

Από όλον αυτόν τον μακρόχρονο αγώνα έχουμε διαπιστώσει ότι καλύτερες ημέρες είδαμε μόνο όταν πήραμε την κατάσταση στα χέρια μας όταν οργανωθήκαμε και διεκδικήσαμε. Στήριγμα μας ήταν το ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα, τα κλαδικά συνδικάτα στις περιοχές που είναι οι εγκαταστάσεις των επιχειρήσεων συμφερόντων ΖΟΥΡΑ, η Ομοσπονδία Τροφίμων – Ποτών, το ΠΑΜΕ. Από την άλλη ο εργοδοτικός – κυβερνητικός συνδικαλισμός ήταν εμπόδιο στον αγώνα μας. Αυτόν επικαλούνταν πολλές φορές η εργοδοσία για να μας παραδειγματίσει να απεμπολίσουμε τα δικαιώματά μας και να συμβιβαστούμε. Η απεργία ήταν το βασικό μας, το πιο ισχυρό όπλο, που έφερνε φόβο στην εργοδοσία. Έχουμε διαπιστώσει ότι εργοδοσία και κυβέρνηση είναι νύχι κρέας.

Τέτοια εμπειρία δεν θέλουν κυβέρνηση και εργοδοσία να αποκτούν οι εργαζόμενοι. Δεν θέλουν να διαπιστώνουμε τη δύναμη που έχουμε, δεν θέλουν να βγάζουμε συμπεράσματα. Αυτός είναι και ο λόγος που επιδιώκουν να βάλουν νέα εμπόδια στην οργάνωσή μας και τη δράση μας και στο δικαίωμα στην απεργία.

Όσα εμπόδια και να προσπαθήσουν να βάλουν έχουμε τη δύναμη να τα υπερπηδήσουμε, να τα ακυρώσουμε, να τα γκρεμίσουμε. Αυτό το γνωρίζουν πάρα πολύ καλά και αυτό είναι που επιδιώκουν να εμποδίσουν με κάθε τρόπο. Στο στόχαστρό τους είναι τα ταξικά σωματεία, το ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα, το ΠΑΜΕ. Οι άλλοι δεν τους εμποδίζουν.

Δεν πρέπει να περάσουν αυτές οι νέες ανατροπές που θα επιδιώξουν να υλοποιήσουν. Να οργανώσουμε την πάλη μας, την αντίσταση μας, να προετοιμαστούμε από τώρα.

Ομιλία του Νατζμέ Νίκου, Πρόεδρος Σωματείου Ιδιωτικών Υπαλλήλων Νομού Θεσσαλονίκης

Όλο αυτό τον καιρό σαν Σωματείο Ιδιωτικών Υπαλλήλων έχουμε νιώσει στο πετσί μας την καπιταλιστική ανάπτυξη μέσα στους χώρους δουλειάς, η αλλιώς αυτό που θα αποτελέσει το κυρίαρχο σύνθημα του Πρωθυπουργού αύριο στη ΔΕΘ περί «δίκαιης ανάπτυξης», μιας ανάπτυξης εχθρικής και θανατηφόρας για τους εργάτες και τις εργάτριες στα εργοστάσια, στα γραφεία, στις επιχειρήσεις παντού.

Η καπιταλιστική ανάπτυξη θεωρούμε ότι είναι δεμένη με την κατάργηση των συνδικαλιστικών ελευθεριών, του δικαιώματος στην απεργία και συνολικά με την επίθεση στο εργατικό λαϊκό κίνημα. Και βεβαίως αυτή η αντεργατική επίθεση απλώνεται παράλληλα με τον αντικομμουνισμό, έτσι ώστε και να μην αγωνιστούν οι εργαζόμενοι αλλά και ακόμα πιο πολύ να μην πάει η σκέψη τους στο ενδεχόμενο κατάργησης της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, στο ενδεχόμενο αυτοί να χαρούν τον πλούτο που παράγουν και όχι μια χούφτα παράσιτα οι καπιταλιστές. Και ακόμα πιο πολύ για να μην βαδίσει αυτό το δρόμο η ίδια η δράση που τότε θα μιλάμε και για συνολική ανατροπή αυτής της πολιτικής και αυτής της μαύρης ζωής για το λαό.

Θέλουν να επικρατήσει άκρα του τάφου σιωπή μέσα στους χώρους δουλειάς έτσι ώστε να ρέουν τα κέρδη των επιχειρηματιών, μέσα από την εφαρμογή και επέκταση των αντεργατικών νόμων, την εντατικοποίηση της εργασίας, την τρομοκρατία. Και βεβαίως με νεκρούς και σακατεμένους εργάτες μέσα από τα χιλιάδες εργατικά – εργοδοτικά εγκλήματα που έχουν πάρει την μορφή καταιγίδας μας δίνεται ακόμα πιο ωμά η εικόνα της ανάπτυξης που θα προσπαθήσει αύριο ο Πρωθυπουργός μαζί με τα κόμματα της πλουτοκρατίας, τους εργοδότες, τον εργοδοτικό συνδικαλισμό, το κράτος, τα κανάλια να μας πουν να βάλουμε πλάτη για μια ανάπτυξη ξένη προς τα εργατικά λαϊκά συμφέροντα.

Θα προσπαθήσω να φέρω μια πείρα από τη δράση μας στα εργοστάσια ανακύκλωσης στη πόλη μας. Πρόκειται για έναν υποκλάδο ο οποίος εδώ και χρόνια βρίσκεται σε ανάπτυξη. Τα μεγαλύτερα από αυτά τα εργοστάσια έχουν αύξηση της παραγωγής και εξαγωγικό προσανατολισμό πράγμα που επιβεβαιώνει την ανάπτυξη τους.

Ανάπτυξη όμως για τους επιχειρηματίες και όχι για τους εργάτες και τις εργάτριες στα εργοστάσια. Με επιδοτήσεις, τζάμπα την πρώτη ύλη δηλαδή τα απορρίμματα ενώ στο μέταλλο δεν είναι εντελώς δωρεάν, την πλήρη αξιοποίηση της Εθνικής Συλλογικής Σύμβασης εργασίας, των ελαστικών μορφών εργασίας, των άθλιων συνθηκών δουλειάς χωρίς την ύπαρξη συνθηκών υγιεινής και ασφάλειας στους χώρους.

Χαρακτηριστικό είναι το πρόσφατο θανατηφόρο εργατικό ατύχημα στην εταιρεία ανακύκλωσης μετάλλου ΑΦΟΙ ΚΩΝ/ΝΙΔΗ, ενώ πριν τρία χρόνια είχαμε και ένα ακόμα θανατηφόρο εργοδοτικό έγκλημα στο εργοστάσιο NTI- NET από ηλεκτροπληξία.

Οι εργοδότες στα εργοστάσια αυτά φοβούνται κυριολεκτικά την οργάνωση και την πάλη των εργατών. Είναι όμως αποφασισμένοι και αταλάντευτοι ως προς το ταξικό τους συμφέρον. Και μπορούμε καμιά φορά να παραδειγματιστούμε από αυτή τους της στάση. Μόλις λοιπόν οι εργαζόμενοι στο εργοστάσιο ΛΕΜΑ κλπ έφτιαξαν επιτροπή αγώνα, πραγματοποίησαν στάση εργασίας η αντίδραση υπήρξε άμεση. Ενώ ο εργοδότης έδωσε δυο τρία πράγματα που ήταν σημαντικά αυτόματα προσπάθησε να εισχωρήσει στην επιτροπή, ενώ στις γενικές συνελεύσεις δινόταν μάχη για το αν θα επικρατήσει η αγωνιστική γραμμή ή η «υπομονή» όπως καλλιεργούνταν από πλευράς εργοδότη.

Βεβαίως οι επιχειρηματίες δεν είναι μόνοι τους. Έχουν και το κράτος τους. Οι επιθεωρήσεις για παράδειγμα έκαναν σημαντική προσπάθεια στο να δημιουργήσουν κλίμα απογοήτευσης στους ίδιους τους εργαζόμενους, στο να τους αποτρέψουν να διεκδικήσουν τα δικαιώματα τους. Το ίδιο συναντήσαμε και στους Δήμους όπου Αντιδήμαρχοι καθαριότητας μας υποδέχονταν με ύβρεις. Μαζί και η αστυνομία η οποία απειλούσε ότι θα ρθουν τα ΜΑΤ αν δεν ανοίξει το εργοστάσιο. Μόνο με την δική μας παρέμβαση και πίεση ο Διευθυντής της Επιθεώρησης ασχολήθηκε με το θέμα.

Αποδεικνύεται λοιπόν ότι έχουμε να κάνουμε με σύστημα και όχι μόνο με έναν μεμονωμένο επιχειρηματία. Από την παρέμβαση μας στα άλλα εργοστάσια φάνηκε ότι οι εργοδότες είχαν και έχουν επαφή μεταξύ τους σε σχέση με την αντιμετώπιση του Σωματείου και της Δράσης του. Έχουν και άλλοι εργοδότες στην ανακύκλωση πείρα από αγώνες όπως στην Τριας, στο Κων/νίδη τα προηγούμενα χρόνια, ενώ υπάρχει και η πείρα συνολικά στη χώρα μας από το Ηράκλειο, τα Γιάννενα, την Τρίπολη κα.

Ακόμα πιο φανερό είναι ότι δεν μπορούν οι εργαζόμενοι να περιμένουν μόνο από την επιθεώρηση ή το δικαστήριο για να βρουν το δίκιο τους. Είναι μονόδρομος να οργανωθούν με επιτροπές αγώνα μέσα στα εργοστάσια, με το κέρδισμα των συναδέλφων. Με την 3η αξιολόγηση που θα φέρει η κυβέρνηση θα δυσκολέψουν τα πράγματα στη κήρυξη μιας απεργίας, δεν θα αρκεί ένας αριθμός εργατών και εργατριών, θα πρέπει οι αγώνες να

γίνουν πιο μαζικοί και αποφασιστικοί καθώς θα αντιμετωπίζουν την καταστολή σε μεγαλύτερο βαθμό.

Είναι σίγουρο ότι δεν θα αρκεί μόνο ο εργάτης του ενός εργοστασίου, θα πρέπει ο αγώνας να αγκαλιάζεται και από τα υπόλοιπα εργοστάσια του κλάδου και συνολικά την εργατική τάξη. Οπότε έχουμε μεγάλους και δύσκολους αγώνες να δώσουμε μπροστά μας.

Σ' αυτή τη προσπάθεια που κάνουμε στην ανακύκλωση, η οποία είναι δύσκολη μέσα και από τις δικές μας αδυναμίες καλούμαστε να βγούμε πιο δυνατοί και αποτελεσματικοί. Να σκύψουμε καλύτερα πάνω στα συνολικά προβλήματα του συναδέλφου, να υπολογίσουμε και άλλους ανασταλτικούς παράγοντες όπως για παράδειγμα σε έναν μετανάστη ή σε έναν που είναι κοντά στη σύνταξη και μαζεύει ένσημα. Και αυτά είναι παράγοντες που δρουν ανασταλτικά στο να μπει στη δράση κάποιος.

Την προηγούμενη βδομάδα ένας εργοδότης που μάζεψε τους εργαζόμενους για να τους κάνει κήρυγμα για να υποταχθούν στο στόχο της εταιρείας για παραπάνω κερδοφορία, αναφέρθηκε και στο ότι « εγώ δεν έχω πρόβλημα με τους μετανάστες γ' αυτό τους φέρνω στη δουλειά». Το κάνουν όμως από αγάπη; Όχι. Εκμεταλλεύονται τον μεγάλο φόβο και αγωνία των μεταναστών Πακιστανών, Αφρικανών, Αλβανών που εργάζονται σ΄αυτά τα εργοστάσια γνωρίζοντας ότι αυτοί οι παράγοντες παίζουν ρόλο στο να μην αντιδρούν, στο να δουλεύουν σκληρά και να δέχονται την εκμετάλλευση του εργοστασιάρχη σαν « θείο δώρο».

Φανερώνεται λοιπόν πως το κυρίαρχο είναι οι ιδέες που καλλιεργούνται και αυτό δεν γίνεται μόνο από τα κανάλια. Το πράττουν καθημερινά οι εργοδότες στα εργοστάσια με συγκεντρώσεις, που λένε στους εργαζόμενους να βάλουν πλάτη να πάει καλά η εταιρεία, ότι και οι ίδιοι εργάζονται, ότι όποιος δεν θέλει να δουλέψει να φύγει, ότι στα Βαλκάνια πάνε καλύτερα οι επιχειρήσεις χωρίς να λένε ότι εκεί οι εργαζόμενοι αμείβονται με 150 -200 ευρώ!

Όπως είπαμε και πριν ο τρόμος και ο φόβος τους είναι το ταξικό εργατικό λαϊκό κίνημα, το ΠΑΜΕ, τα ταξικά σωματεία και αυτό φανερώνεται και με τα νομοσχέδια που θα φέρουν το επόμενο διάστημα με σκοπό να βάλλουν στο γύψο το εργατικό κίνημα. Αυτό φαίνεται στα εργοστάσια ανακύκλωσης όταν πηγαίνει το σωματείο, που μαζεύουν και μιλάνε τους εργαζόμενους πριν βγουν από την πύλη, που μας βρίζουν λέγοντας «ότι αυτοί είναι τεμπέληδες που τα παίρνουν», και τρομοκρατούν τους εργαζόμενους ότι όποιος πάει με το σωματείο θα απολυθεί.

Σε αυτή την ένταση λοιπόν της επίθεσης που θα εκφραστεί και με τον συνδικαλιστικό νόμο, ώστε να προχωρήσει πιο ομαλά η καπιταλιστική ανάπτυξη σαν σωματείο προσπαθούμε έτσι ώστε να εκφραστεί πιο μαζικά και δυναμικά η οργάνωση των εργαζομένων στους χώρους δουλειάς, να αποκτήσουμε δηλαδή πιο πολλά ποδιάρια. Μόνο έτσι θα δυναμώσει και το σωματείο, αλλά και θα μπουν οι βάσεις για πιο δυναμικούς και μαζικούς αγώνες.

Ομιλία του Βαριδάκη Θεόδωρου, Πρόεδρος του Συλλόγου Σπουδαστών Δημοσίων ΙΕΚ Θεσσαλονίκης

Και φέτος μια ακόμα σεζόν φτάνει στο τέλος της, με χιλιάδες νέους, εκ των οποίων πολλοί πρακτικάριοι από ΙΕΚ, να γυρνάνε πίσω εξουθενωμένοι από τη δουλειά, πολλοί δίχως ούτε ένα ρεπό, με λιγοστά ή και καθόλου χρήματα στη τσέπη.

Στη συνέχεια βλέπουμε το πρωθυπουργό να βγαίνει και να διαλαλεί σε εργαζόμενους για τη λεγόμενη φιλολαϊκή ανάπτυξη που θα γεννηθεί μέσα από την υγιή επιχειρηματικότητα, όπως έκανε και στην επιχείρηση ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ. Ανάπτυξη που θα επωφεληθούνε πέρα από τους επιχειρηματίες και οι εργαζόμενοι, σταδιακά με τη πάροδο του χρόνου, δημιουργώντας έτσι ένα κλίμα προσμονής.

Με το ίδιο τροπάριο με την έναρξη της ΔΕΘ θα παρουσιαστεί πλατιά από τη Κυβέρνηση το χιλιοπαιγμένο παραμύθι πως "όλα πάνε ρολόι, έρχονται καλύτερες μέρες, έρχεται η δίκαιη ανάπτυξη".

Είναι πραγματικά κοροϊδία να ξεστομίζουν τέτοιες φράσεις περί δικαίας ανάπτυξης, εύφορου επενδυτικού περιβάλλοντος κλπ. καθώς εμείς οι νέοι ζούμε καθημερινά στο πετσί μας τι σημαίνουν όλα αυτά.

Για εμάς τους νέους η ανάπτυξη τους συνεπάγεται με απαράδεκτους θεσμούς όπως αυτός της αμίσθωτης πρακτικής για σπουδαστές των ΔΙΕΚ που πρέπει να εργαστούν για ένα εξάμηνο τσάμπα και στο τέλος για να δώσουμε εξετάσεις για τη πιστοποίηση του πτυχίου μας πρέπει να πληρώσουμε και από πάνω, τον άθλιο διαχωρισμό για τους εργαζομένους κάτω των 25 με δικαιολογία την εργασιακή εμπειρία, τη μερική απασχόληση ως μοχλό πίεσης για μειωμένους μισθούς, το θεσμό της μαθητείας με μισθούς κυριολεκτικά πείνας της κλάσης των 250 ευρώ για τους σπουδαστές του ΟΑΕΔ, που ακόμα και αυτούς δεν είχαν τη παραμικρή τσίπα να τους αργούνε ακόμα και αυτά τα ψίχουλα για 7 μήνες σερί.

Τέτοιες φιέστες όπως αυτή που στήνεται στη ΔΕΘ, με ελπιδοφόρες συζητήσεις στα κανάλια η ακόμα με τις ημέρες επιχειρηματικότητας που διοργανώνονται στις σχολές μας κ.α. προσπαθούν να επιδράσουν στις συνειδήσεις των νέων, να μας πείσουνε πως η ανάπτυξη των επιχειρηματικών ομίλων, βιομηχάνων που αβγαταίνει από την ανασφάλιστη απλήρωτη εργασία είναι και δικιά μας !

Επειδή βέβαια τόσο μεγάλα ψέματα όλο και περισσότερος κόσμος παύει να τα χάφτει και οι σπουδαστές βγάζουν τα συμπεράσματα τους, την ώρα που Κυβέρνηση και ΕΕ τσακίζουν εμάς και τις οικογένειές μας με φόρους και κάθε λογής χαράτσια, κάποιοι άλλοι την περνάνε φίνα, εφοπλιστές, τραπεζίτες, εργοστασιάρχες, μεγαλοεργολάβοι έχουν μπουκώσει με επιδοτήσεις, φοροαπαλλαγές και τζάμπα εργασία για αυτό και πλέον δεν περιορίζονται στη απλή επίδραση στις συνειδήσεις μα θέλουν να επιβάλουν βίαια την καταστολή σε οποιαδήποτε συλλογική διεκδίκηση με το νέο συνδικαλιστικό νόμο που είναι προς ψήφιση βάζοντας στο στόχαστρο όχι μόνο τους αγώνες γενικά αλλά κυρίως το περιεχόμενο τους, στην ουσία να μην μάθουν οι νέοι ποιον έχουν πραγματικό αντίπαλο

τους και να στραφούν στην ατομική λύση από το ΙΕΚ κιόλας "κοίταξε να τελειώσεις τη σχολή σου και μην σε νοιάζουν συλλογικές δραστηριότητες" λένε, με τη προοπτική πως στον χώρο εργασίας τους θα μείνουν μόνοι τους απέναντι στην εργοδοτική τρομοκρατία.

Εκτός αυτών πολλοί σπουδαστές που είναι στη πρακτική τους χρησιμοποιούνται από την εργοδοσία ως απεργοσπαστικοί μηχανισμοί, με την πρόφαση πως "είναι εκεί για να μάθουν και δεν έχουν δικαίωμα να ζητάνε πολλά-πολλά" αυτό το ιδεολόγημα βρίσκει το αντίκρισμα του στο ότι ακριβώς οι νέοι αυτοί έχουν κοινωνική εμπειρία σε καταστάσεις που το κίνημα βρίσκεται σε περίοδο ανασύνταξης με κατακτήσεις των προηγούμενων χρόνων να παίρνονται πίσω. Η εργοδοσία, ο ΟΑΕΔ, το Υπ. Παιδείας, η διεύθυνση των σχολών, ο κυβερνητικός συνδικαλισμός γενικά με πρόφαση το οτι οι σπουδαστές δεν είναι εργαζόμενοι δεν έχουν το δικαίωμα να διεκδικούν, να απεργούν. Την ίδια στιγμή εμποδίζουν στις σχολές τα συνδικάτα να κάνουν περιοδείες ενώ επιτρέπουν τους επιχειρηματικούς ομίλους να κάνουν ολόκληρες διαλέξεις με θέματα όπως επιχειρηματικότητα και μάλιστα το πόσο κακό κάνει στην ανάπτυξη να απαιτεί ο εργαζόμενος και πως πρέπει να συμβιβαστεί να ζεί με ψίχουλα.

Καταλαβαίνουμε πως με αυτούς τους μηχανισμούς θέλουν να χτυπήσουν συνολικά την οργάνωση μας γιατί πολύ απλά φοβούνται την αντίδραση.

Αυτός ήτανε και θα είναι ο ρόλος τους, να κοροϊδεύουν πλατιά τον κόσμο και ιδιαίτερα τη νεολαία που είναι η νέα βάρδια του εργαζόμενου λαού, που βασίζονται στην εκμετάλλευση της για την αυριανή ανάπτυξη.

Ο ρόλος ο δικός μας σαν σύλλογος σπουδαστών ΔΙΕΚ είναι το ανέβασμα των απαιτήσεων και το δυνάμωμα της μάχης μέσα από συλλογικές διαδικασίες που να διαπαιδαγωγούν τους νέους στον αγώνα, όπως με συνελεύσεις ανά τμήμα, μετέπειτα ΓΣ των ΙΕΚ αλλά και συσκέψεις με άλλους μαζικούς φορείς του κινήματος και πάντα σε συμπόρευση με τα ταξικά σωματεία ενάντια στη μεγαλοεργοδοσία, τους πολιτικούς τους εκπροσώπους (αυτή της Κυβέρνησης και των προηγούμενων) και τα επιτελεία τους όπου και ανήκουμε σαν χώρα στην ΕΕ και ΝΑΤΟ.

Με τέτοιες ενέργειες οι σπουδαστές των ΔΙΕΚ το προηγούμενο διάστημα οργανωμένα κινητοποιήθηκαν για να διεκδικήσουν πάσο για τον ΟΑΣΘ, για την απλήρωτη πρακτική, πρωτοστατήσαμε για τους επτά απλήρωτους μήνες των σπουδαστών του ΟΑΕΔ και κατακτήσαμε το να μην διαγράφεται κανένας σπουδαστής από τα μητρώα ανεργίας.

Απαιτούμε να μην μπει κανένα εμπόδιο στην οργάνωση σε κάθε χώρο δουλειάς, στις σπουδές μας με δυνατό σύλλογο δίπλα με τα ταξικά σωματεία και τους σπουδαστές να μαθαίνουμε και να επιτρέπονται να γράφονται στα σωματεία από το ΙΕΚ κιόλας.

Δυναμώνουμε τον αγώνα μας καθημερινά με κριτήριο τις σύγχρονες ανάγκες ώστε κανείς σπουδαστής να μην παρατήσει τη σχολή του επειδή δεν μπορεί να καλύψει τα απαραίτητα εφόδια, για ανθρώπινες εργασιακές σχέσεις, για να αντιστραφεί η φτώχεια στο σπίτι. Με επόμενο μεγάλο σταθμό το συλλαλητήριο του ΠΑΜΕ στη ΔΕΘ.

Ομιλία του Γιάννη Φραγγίδη, Πρόεδρος της Πανελλαδικής Ομοσπονδίας Εργατοϋπαλλήλων Εμφιαλωμένων Ποτών

Φίλες και φίλοι – Αγαπητοί συνάδελφοι και συναδέλφισσες χαιρετίζω τις εργασίες της σημερινής μας εκδήλωσης – συζήτησης.

Ως πρόεδρος της Ομοσπονδίας Εμφιαλωμένων Ποτών που έχει έδρα τη Θεσσαλονίκη, θα έλεγα και ως οικοδεσπότης, σας καλωσορίζω και εγώ με την σειρά μου, καλωσορίζοντας όμως ιδιαίτερα όλους τους συναδέλφους και τις συναδέλφισσες που έχουν έρθει από άλλες πόλεις.

Κάθε χρονιά κατά την περίοδο της Διεθνούς Εκθέσεως συνηθίζεται να συγκεντρωνόμαστε και να συζητάμε διάφορα ζητήματα που απασχολούν τους εργαζόμενους.

Τα τελευταία, όμως, χρόνια τα πράγματα έχουν φθάσει σε οριακό σημείο.

Η επίθεση που γίνεται εναντίον της εργατικής τάξης με την προσπάθεια ψήφισης του τελευταίου νόμου είναι πρωτοφανής, είναι πρωτοφανής γιατί θέτει σε αμφισβήτηση την ίδια την ύπαρξή της εργατικής τάξης, ως συγκροτημένης κοινωνικής δύναμης.

Οι αντεργατικοί νόμοι που ψηφίστηκαν τα τελευταία χρόνια και ήλθαν να συμπληρώσουν τους παλαιότερους, επέβαλλαν συνθήκες ζούγκλας στους χώρους δουλειάς.

Οι πληροφορίες που έρχονται καθημερινά από σχεδόν όλους τους κλάδους, είναι εφιαλτικές. Η μαύρη και ανασφάλιστη εργασία, οι απλήρωτες υπερωρίες, αλλά και η απλήρωτη για μήνες εργασία, η ανυπαρξία ωραρίων εργασίας, η τρομοκρατία, είναι τα νέα καθεστώτα σε πολλούς χώρους δουλειάς.

Συναδέλφισσες και συνάδελφοι

Ο νέος νόμος που θα προσπαθήσει να περάσει η κυβέρνηση δεν είναι νόμος για τις ελευθερίες του συνδικαλιστικού κινήματος, όπως επικαλούνται, αλλά νόμος που θα στερεί το δικαίωμα στην οργάνωση, το δικαίωμα στην πάλη, στην διεκδίκηση, στην συλλογική δράση, το δικαίωμα στην απεργία και κατ' επέκταση θα είναι νόμος κατά της λειτουργίας των Συνδικάτων.

Γι' αυτό πιστεύω ότι το συγκεκριμένο νομοσχέδιο είναι **αντισυνταγματικό** και είναι αντισυνταγματικό γιατί παραβιάζει κατάφορα άρθρα του Συντάγματος που μιλούν για την ελευθερία του να μπορεί κάποιος να συνδικαλίζεται.

Η εργοδοσία λοιπόν και οι πολιτικοί εκφραστές της που εφαρμόζουν συγκεκριμένες κυβερνητικές πολιτικές σε όλη την Ευρώπη, είτε μέσω των εθνικών κοινοβουλίων, είτε μέσω των θεσμών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, γνωρίζουν ότι δεν αρκούν όλα όσα μέχρι σήμερα έχουν ψηφιστεί, δηλαδή τα ελαστικά ωράρια, οι υπεργολαβίες, η εκ περιτροπής εργασία, κ.λ.π., είναι πολύ λίγα για να διασφαλίζονται τα κέρδη τους, **χρειάζεται λέει, να σιγήσουν εντελώς τα Συνδικάτα. Πρέπει δηλαδή να πάψουμε να υπάρχουμε και εμείς και κυρίως η δράση μας.**

Για αυτό στο στόχαστρο έχουν την ουσιαστική κατάργηση του δικαιώματος της απεργίας. Στην πραγματικότητα αυτό που επιχειρούν είναι να κα-

ταργήσουν στην πράξη αυτό το δικαίωμα.

Και φυσικά χωρίς το απεργιακό δικαίωμα δεν υπάρχει ουσιαστική συλλογική δράση για τους εργαζόμενους, άρα δεν μπορούν να υπάρξουν συνδικάτα.

Για αυτό πρέπει να δώσουμε τη μάχη να μην περάσουν τα σχέδια της κυβέρνησης και της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Το επιχείρημα ότι κάποια από τα προτεινόμενα μέτρα ισχύουν σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες είναι εκ του πονηρού, διότι πουθενά στην Ευρώπη δεν υπάρχει η ίδια παραγωγική διάρθρωση, δεν υπάρχουν τόσες μικρές και διάσπαρτες επιχειρήσεις, όπως στη χώρα μας.

Τι κάνει τώρα η τωρινή κυβέρνηση; Αφού έμαθε πολύ καλά και πολύ γρήγορα μάλιστα τα επικοινωνιακά παιχνίδια, προσπαθεί να παρουσιάσει ότι είναι κάτι το διαφορετικό και το προβάλει προς τα έξω ότι είναι νόμος για τις συνδικαλιστικές ελευθερίες, βάζοντας εντέχνως μερίδα του λαού απέναντι στους συνδικαλιστές (φωνάζουν οι συνδικαλιστές, λένε, γιατί θα χάσουν τα προνόμιά τους).

Όχι συνάδελφοι δεν πρέπει να πέσουμε σε αυτήν την παγίδα, γιατί και οι προηγούμενες κυβερνήσεις αλλά και αυτή την ίδια τακτική ακολουθούν, τα ίδια έλεγαν και τα ίδια λένε. Είναι λέει νομοσχέδια για την βελτίωση και επιστροφή στην κανονικότητα των όρων εργασίας, για την βελτίωση της καθημερινότητας των εργαζομένων κ.λ.π. λόγια που έχουμε ακούσει στο παρελθόν από όλους όσους κυβέρνησαν αυτή τη χώρα. Νομοσχέδια που κατέληγαν όλα μα όλα σε έναν κοινό παρανομαστή **που δεν είναι άλλος από το..... ακόμη περισσότερο κέρδος για το κεφάλαιο.**

Δεν έρχονται όμως για λίγο μέσα στους χώρους δουλειάς να δουν τι μακελειό επικρατεί, τι συνθήκες εργασίας υπάρχουν. Εντατικοποίηση, εκμετάλλευση, εργοδοτική τρομοκρατία, αυτή είναι η πραγματικότητα και τίποτα περισσότερο.

18 νεκροί το τελευταίο διάστημα από εργατικά ατυχήματα, αυτό είναι το αποτέλεσμα των πολιτικών τους.

Άρα για πια επιστροφή μας μιλούν, για ποιο σχέδιο νόμου, για ποια κανονικότητα της βελτίωσης της καθημερινότητάς μας, μήπως εννοούν τον θάνατο. Ρωτώ.....;

Το συγκεκριμένο λοιπόν νομοσχέδιο συνάδελφοι είναι συνέχιση της αντεργατικής πολιτικής των προηγούμενων και διευκόλυνση ακόμα περισσότερο για την υλοποίηση και την εφαρμογή όλων των αντεργατικών μέτρων που έχουν ψηφιστεί μέχρι τα σήμερα.

Θα είναι η ταφόπλακα στην συλλογική δράση.

Συναδέλφισσες και συνάδελφοι

Εάν λοιπόν το νομικό πλαίσιο ήταν όπως το ονειρεύονται και το σχεδιάζουν δεν θα μπορούσαμε ως κλάδος να κινητοποιηθούμε στην περίπτωση, **π.χ. της πολυεθνικής Coca Cola**, δε θα μπορούσαμε για τέσσερα σχεδόν χρόνια, να καλούμε το καταναλωτικό κοινό να κάνει μποϊκοτάζ στα προϊόντα της για να επαναλειτουργήσει το εργοστάσιο.

Και τώρα έχουμε διαμάχες με την αμερικανική πολυεθνική στα δικαστήρια **για τη νομιμότητα ή όχι των κινητοποιήσεων**, αλλά μπορούμε και απεργούμε και δίνουμε τη μάχη κάθε μέρα παντού.

Εάν περάσουν λοιπόν αυτά τα μέτρα που σχεδιάζουν, κάτι τέτοιο θα ήταν και θα είναι αδύνατο.

Στο κείμενο που κυκλοφόρησε το ΠΑΜΕ για την Διεθνή Έκθεση, σωστά λέει ότι τα μέτρα αυτά είναι μέτρα που προωθούνται για τις πολυεθνικές και τα συμφέροντά τους.

Συνεχίζουμε να δίνουμε λοιπόν την μάχη με το μποϊκοτάζ στα προϊόντα της Coca Cola για να επαναλειτουργήσει το εργοστάσιο και συγχρόνως αυτός ο αγώνας μας, φέρνει στο προσκήνιο και τις μεθοδεύσεις της κυβέρνησης και των πολυεθνικών για την αλλαγή εις βάρος μας, της εργατικής νομοθεσίας ώστε να αλωνίζουν οι πολυεθνικές και οι συνεργάτες τους.

Η ενίσχυση του αντεργατικού οπλοστασίου που ήδη έχουν οι μεγαλοεργοδότες ώστε να μπορούν να «αποφασίζομεν και διατάσσομεν», να μπορούν δηλαδή να επιβάλουν όρους και μισθούς, μεροκάματα της πείνας, ελάχιστη έως καθόλου ασφάλι-

ση, είναι καθαρά και μόνο για να ενισχύουν ακόμη περισσότερο την κερδοφορία τους.

Αυτή είναι η εργασιακή κανονικότητα πού θέλουν να φέρουν με τον νέο νόμο.

Να αναφέρω όμως και ένα δύο παραδείγματα που υπάρχουν σε κάποιους επιμέρους παραγράφους μέσα στο νέο νομοσχέδιο.

Π.χ. Για την αδήλωτη εργασία – τις υπερωρίες κ.λ.π. πως θα γίνεται ο έλεγχος; Λέει, με επιτόπου ελέγχους, από ποιους, από τους ελεγκτικούς μηχανισμούς που δεν υπάρχουν; Άρα αυτόματα ψηφίζουμε κάτι που γνωρίζουμε εκ των προτέρων ότι είναι ανεφάρμοστο, φάσκουν και αντιφάσκουν δηλαδή, ξέρετε μου θυμίζει μια πινακίδα σε κάποιο μαγαζί που λέει: χασαποταβέρνα... το φρέσκο ψάρι.

Για το καθημερινό φαινόμενο της απλήρωτης εργασίας τι κάνει το νομοσχέδιο;, το θέτει και αυτό σε αμφισβήτηση, γιατί αντί να πάει τον εργοδότη με την αυτόφωρη διαδικασία μιας και έλεγχος μπορεί να γίνει εύκολα καθώς η πληρωμή γίνεται πλέον σε όλους μέσου τραπεζικού λογαριασμού, το νομοσχέδιο, τους στέλνει να τα βρουν στα δικαστήρια.

Γιατί λοιπόν το βάζει σε αμφισβήτηση; και άλλες τέτοιες παραμέτρους, συνάδελφοι, που θα πρέπει να προσέξουμε.

Όχι φίλες και φίλοι, τα πράγματα είναι απλά. Ο νέος προς ψήφιση νόμος έχει έναν και μοναδικό στόχο, την κατάργηση στην πράξη, του δικαιώματος στη οργάνωση, στην συλλογικότητα, στην πάλη, στην διεκδίκηση, την κατάργηση του δικαιώματος στην απεργία.

Γι' αυτό το αυριανό συλλαλητήριο είναι σημαντικό και νομίζω ότι όλοι πρέπει να κάνουμε το κάτι παραπάνω και σήμερα και αύριο το πρωί.

Πρέπει να κάνουμε έστω+ και την τελευταία στιγμή κάθε δυνατή προσπάθεια για να έχουμε όσο το δυνατόν περισσότερο κόσμο στους δρόμους της Θεσσαλονίκης και στη συγκέντρωση του ΠΑΜΕ.

Να τους δώσουμε να καταλάβουν ότι το νομοσχέδιο δεν θα περάσει και πολύ σωστά το ΠΑΜΕ πρότεινε 24ωρη Πανελλαδική Απεργία την ημέρα κατάθεσης προς ψήφιση του νομοσχεδίου.

Μέχρι τότε, καθημερινή ενημέρωση στους χώρους δουλειάς, στα εργοστάσια, παντού, γιατί συνάδελφοι **το δίκιο δεν χαρίζεται το κατακτάς με αγώνα, συνεχής και καθημερινός λοιπόν αγώνας για να κατακτήσουμε το δίκιο μας.**

Γειά σας.

Ομιλία του Παπαγεωργίου Νίκου, Μέλος της Διοίκησης της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Επισιτισμού Τουρισμού

Συζητάμε σήμερα συνάδελφοι για το δικαίωμα στην απεργία και γενικά τις συνδικαλιστικές ελευθερίες που βρίσκονται διαρκώς σε αμφισβήτηση από την εργοδοσία και τα κόμματά της.

Η σημερινή εκδήλωση μάλιστα γίνεται σε περίοδο που κοντοζυγώνει νομοθετική παρέμβαση για τα παραπάνω, ως μια προσπάθεια να ενισχύσουν το προστατευτικό περιβάλλον προκειμένου να βαθύνει η εκμετάλλευση, πράγμα αναγκαίο για να προχωρήσει η κερδοφορία και η καπιταλιστική ανάπτυξη.

Θα μου επιτρέψετε όμως να σταθώ σε ένα ζήτημα σημαντικό, που κατά τη γνώμη μου χρειάζεται να λάβουμε υπόψη μας στον αγώνα που δίνουμε να εμποδίσουμε τις επερχόμενες εξελίξεις.

Σωστά προβάλλουμε το σύνθημα ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ, ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΠΑΛΗ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗ, ΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ.

Δεν πρέπει όμως να μας διαφεύγει ότι:

• Υπάρχουν σε ισχύ περιορισμοί σε αυτά ακριβώς τα δικαιώματα, για παράδειγμα από την απαγόρευση να απεργούν τμήματα εργαζομένων στο δημόσιο τομέα, ή την επιστράτευση εργαζομένων, μέχρι και την απαγόρευση απεργίας με πολιτικά αιτήματα. Άρα δεν πρέπει να περάσει στους εργαζόμενους ότι αυτήν την περίοδο θα γίνουν οι κοσμογονικές αλλαγές ενώ ως τώρα όλα ήταν ευνοϊκά για το κίνημα. Το αστικό κράτος κάθε φορά που έκανε μια παραχώρηση έβρισκε ένα αντίστοιχο αντίβαρο που να ακυρώνει ή να δυσκολεύει την προσπάθεια των εργαζομένων να ασκήσουν τα συνδικαλιστικά τους δικαιώματα. Αν αυτό κατανοηθεί, όχι μόνο δεν θα επικρατήσει ο εφησυχασμός σε ό,τι μέχρι σήμερα ισχύει, αλλά η οργάνωση της πάλης απέναντι σε τέτοιες μεθοδεύσεις θα είναι πιο ουσιαστική και διαρκής.

• Και δεύτερο, τα τελευταία χρόνια –για να μην πω πάντα- οι μεγάλοι επιχειρηματικοί όμιλοι, το κράτος και οι μηχανισμοί του έβρισκαν και βρίσκουν τρόπους και μεθόδους να ακυρώνουν ακόμη και δικαιώματα που θεσμικά κατοχυρώθηκαν από συνθήκες, νόμους ή και το ίδιο το Σύνταγμα. Θέλω να πω δηλαδή ότι ακόμη και στα χρόνια μεγάλων εργατικών κατακτήσεων, ή μετά από αυτά, τίποτε από όσα παλεύουμε δεν ήταν και δεν είναι κατοχυρωμένο, ή απριόρι κατακτημένο.

Και δεν μιλώ για χώρους ή κλάδους που δεν υπάρχει, ή υπάρχει μικρός βαθμός οργάνωσης των εργαζομένων, αφού η επίθεση μεγαλώνει όπου ο αγώνας δυναμώνει, όταν η αντίσταση γίνεται οργανωμένα, όσο τα αιτήματα αγγίζουν όλο και περισσότερο την αιτία της χειροτέρευσης της ζωής της εργατικής οικογένειας.

Υπάρχει πείρα κι αυτή θέλει να αξιοποιήσουμε. Πείρα αρνητική και θετική, που όμως επιβεβαιώνει την ανάγκη όχι μονάχα να ανταλλάξουμε απόψεις, αλλά να εντείνουμε τις προσπάθειες να οργανωθεί η εργατική τάξη στα συνδικάτα, ως μόνο πραγματικό αντίβαρο στην επίθεση που δεχόμαστε.

Στον τουρισμό, παρότι υπήρχαν τις δυο τελευταίες δεκαετίες του προηγούμενου αιώνα αρκετά σωματεία, τόσο σε επίπεδο νομού, όσο και σε επίπεδο επιχείρησης, όταν μετά την ίδρυση του ΠΑΜΕ πιο συντονισμένα και με μεγαλύτερη ένταση κάναμε βήματα να μεγαλώσει η οργάνωση του κλάδου, αντιμετωπίσαμε τη λυσσαλέα αντίδραση της εργοδοσίας να παρέμβει με κάθε τρόπο και μέσο, ώστε να μην έχουμε πόδια σε μεγάλους χώρους, να μην ανοίγουν ζητήματα και διεκδικήσεις. Χαρακτηριστικά να αναφέρω τις προσπάθειες της μεγαλοεργοδοσίας να μην απεργήσουμε κατά τη διάρκεια των Ολυμπιακών Αγώνων της Αθήνας, όπου επιστρατεύτηκαν τα δικαστήρια στο όνομα του εθνικού συμφέροντος. Αν δεν είχαμε τότε αποφασίσει να μην κάνουμε πίσω, αν δεν είχε συνολικά το ταξικό κίνημα σταθεί στο πλάι του σωματείου ξενοδοχοϋπαλλήλων, αν δεν σπάγαμε τους φόβους ότι διαπράττουμε αδίκημα και θα το πληρώσουμε, δεν θα είχε κουνηθεί ούτε φυλλαράκι.

Μια φορά μάλιστα επιστράτευσαν ημέρα Σάββατο δικαστή από την εξοχική του κατοικία για να βγάλει παράνομη μια απεργία.

Αλλά κι αργότερα, παρά το κατακτημένο δικαίωμά μας να συστήνουμε σωματεία σε μεγάλους χώρους, έβαλαν λυτούς και δεμένους να το εμποδίσουν. Οι εργοδότες πέρα από την τρομοκρατία που ασκούσαν, άλλαζαν τα ΑΦΜ των εταιρειών, έβρισκαν νομικά τερτίπια να μην συστήνουν οι εργάτες οργανώσεις. Αν εμείς τότε μέναμε στο γράμμα του νόμου και δεν επιμέναμε να πείθουμε για την αναγκαιότητα της οργάνωσης θα κυριαρχούσε η απογοήτευση και το πισωγύρισμα. Σήμερα η Αττική έχει πάνω από 20 επιχειρησιακά σωματεία, των οποίων η πλειοψηφία αποτελεί τα πόδια του Συνδικάτου Επισιτισμού Τουρισμού.

Κι όπου όλες οι μεθοδεύσεις του αποτυγχάνουν επιστρατεύουν τα στηρίγματά τους μέσα στο ίδιο το κίνημα. Δεν είναι λίγες οι φορές που οι εργατοπατέρες της δικής μας Ομοσπονδίας που νόθα πλειοψηφούν, ανοιχτά έδιναν εντολή σε ξενοδόχους να μην επιτρέπουν την περιοδεία μελών της Ομοσπονδίας εκλεγμένους με το ΠΑΜΕ, με το επιχείρημα ότι δεν εκπροσωπούμε νόμιμα την δευτεροβάθμια οργάνωση. Έφτασαν μάλιστα στο σημείο να προσφύγουν μαζί με την εργοδοσία στο δικαστήριο να εμποδίσουν νόμιμα κηρυγμένη απεργία από το Συνδικάτο, σε έναν από τους μεγαλύτερους χώρους, στον Αστέρα Βουλιαγμένης, για να περάσουν 350 απολύσεις εργαζομένων. Αλλά και τότε πίσω δεν κάναμε. Συνεχίσαμε την προσπάθεια να πάρουν οι συνάδελφοι πάνω τους το δικαίωμα να απεργήσουν, συμπαραλιάζοντας τις αποφάσεις των δικαστηρίων.

Θέλω να καταλήξω με ένα τελευταίο παράδειγμα, πρόσφατο, που δείχνει την διασύνδεση των μηχανισμών καταστολής, του κράτους, της εργοδοσίας και των εργοδοτικών συνδικαλιστών. Η προσπάθεια που γίνεται από τις δυνάμεις του ΠΑΜΕ στην Ρόδο να οργανώσουμε ένα-ένα τα μεγάλα ξενοδοχεία, αφού το κλαδικό σωματείο κατάντησε παράρτημα της Ένωσης Ξενοδόχων, συνάντησε πρωτοφανείς μεθοδεύσεις. Προσπάθησαν σε ξενοδοχείο που συστήσαμε επιχειρησιακό σωματείο να το διαλύσουν, αμέσως μόλις η ΓΣ των εργαζομένων αποφάσισε να βάλει ζήτημα υπογραφής ΣΣΕ, σε ένα νησί που κυριαρχούν οι Ενώσεις προσώπων και τα 586 ευρώ μικτά. Ο δε τρόπος καταδεικνύει ότι δεν υπάρχει όριο που να μην διστάσουν να περάσουν. Ξεκίνησε η πολυεθνική που διαχειρίζεται το ξενοδοχείο με απειλές και εκβιασμούς να πείσει εργάτες να διαγραφούν από το σωματείο. Όταν η προσπάθεια δεν είχε τα αποτελέσματα που προσδοκούσε επιστράτευσε άλλα μέσα. Έστελνε εργαζόμενους στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής να βεβαιώσουν το γνήσιο της υπογραφής τους σε δήλωση διαγραφής που τους είχε ετοιμάσει. Κι όταν κι αυτό δεν έφτανε ήρθε αστυνόμος μέσα στο χώρο δουλειάς για να επισπεύσει τη μεθόδευση.

Φυσικά το σωματείο δεν έμεινε με τα χέρια κάτω, αλλά νομίζω ότι πρέπει να αναδεικνύουμε σε κάθε ευκαιρία τί κάνουν και πώς χρειάζεται εμείς να απαντούμε, γιατί έχουν όσους τρόπους τους δίνει η εξουσία του κεφαλαίου πάνω στις ζωές μας.

Συνάδελφοι δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι το εργατικό κίνημα έχει βρεθεί σε πολύ χειρότερες καταστάσεις, αλλά έχει όχι μόνο καταφέρει να αντισταθεί και να νικήσει, αλλά να μας αφήσει και πολύτιμη πείρα. Κι ενώ μπορεί κανείς να κουβεντιάσει τρόπους και τακτικές, νομίζω ότι πρέπει να επικεντρώσουμε στο κύριο: Να μην μείνει εργάτης που να μην γνωρίζει το σωματείο του και τί είναι αυτό. Σήμερα έχουμε βάσεις και θεμέλια καλά σε πολλούς κλάδους και χώρους, χωρίς όμως να αρκούν για να αντιμετωπιστεί μια επίθεση τέτοιας σφοδρότητας. Άρα δεν υπάρχουν περιθώρια για αναμονή, ή ελπίδα να καθυστερήσει έστω η προσπάθεια να μας πετάξουν έξω από σωματεία, να διαλύσουν οργανώσεις, να τις καταντήσουν μαγαζάκια της εργοδοσίας. Δεν έχουν σκοπό να κάνουν πίσω. Τους χρειάζεται αυτή η εξέλιξη τώρα, όσο ποτέ.

Κι από την άλλη δεν υπάρχει αστική πολιτική δύναμη που να έχει αναστολές για αυτό το σκοπό. Θέλουν γρήγορα και άμεσα να τελειώνουν, πριν η επόμενη βάρδια της εργατικής τάξης αποκτήσει επαφή με το ταξικό κίνημα.

Επομένως έχουμε ένα καθήκον που καθόλου δεν ξεχωρίζει από αυτό της οργάνωσης της πάλης

για όλα τα μεγάλα ζητήματα που είναι ανοιχτά, τα μέτωπα πάλης που προβάλλουμε και παλεύουμε. Αλλιώς πώς να παλέψεις για ΣΣΕ αν δεν έχεις, όχι μόνο, σωματείο, αλλά τέτοιο που να λειτουργεί με όρους ανασύνταξης;

Είναι καθήκον μας να περάσουν τα συμπεράσματα της 4ης Πανελλαδικής μας συνδιάσκεψης γρήγορα προς τα κάτω.

Είναι η ώρα να μην μείνει η αλληλεγγύη και η στήριξη όσων σωματείων είναι υπό διωγμό στα χαρτιά ή να εξαντλούνται σε μια ανακοίνωση.

Χρειάζεται να εκμεταλλευτούμε την υποδομή που έχουμε για να αναδειχτεί πιο καλά η ενότητα της τάξης μας. Να φτάνει η δράση του κάθε σωματείου παντού, να γνωρίζει καθένας από μας τί γίνεται στους χώρους.

Να απαντιούνται την ίδια στιγμή οι επιθέσεις της εργοδοσίας.

Να μην μένουμε στην καταγγελία της κυβέρνησης και των μηχανισμών της, αλλά να τους στριμώχνουμε καθημερινά με παρεμβάσεις σε όλα τα επίπεδα και με όλες τις μορφές.

Θα έλεγα να εντείνουμε τις προσπάθειες να αλλάξουμε συσχετισμούς, αλλά ακόμη κι αυτό συνάδελφοι δεν είναι ξέχωρο με τα παραπάνω, γιατί πώς θα σε εμπιστευτεί ο εργάτης αν δεν σταθείς πλάι του, αν δεν αποκαλύπτεις το σκοπό του εργοδοτικού και κυβερνητικού συνδικαλισμού, κι όχι να στέκεσαι σε στείρες αναφορές. Είναι δύσκολο γιατί χρειάζεται καθημερινή φροντίδα να παρακολουθείς τις ενέργειές του, να βλέπεις πίσω από τα λόγια και τα γραπτά του, να βάζεις σωστά σε αντιπαράθεση τα δικά σου αιτήματα. Εν τέλει, να μην αφήνεις για αργότερα το δικό μας στρατηγικό στόχο, την απαλλαγή μας από τα δεσμά της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης.

Τέλος, χρειάζεται η σημερινή εκδήλωση, όσα ειπωθούν να αποτελέσουν βάση για αντίστοιχες εκδηλώσεις σε κάθε κλάδο, σε κάθε χώρο δουλειάς και να επανέλθουμε πιο έτοιμοι να δώσουμε απάντηση σε αυτούς που νομίζουν για μια ακόμη φορά ότι θα απαλλαγούν από το ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα.

ΣΤΕΓΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ
Π.Α.ΜΕ
Π.Α.ΜΕ
Π.Α.ΜΕ

Αγ. Φιλοθέης 5β, 105 56 Αθήνα
Τηλ. 210 3301842, 210 3301847, 210 3833786
Fax 210 3802 864
E-mail : pame@pamehellas.gr
http://www.pamehellas.gr